JURNALUL S.F.

Anul III Nr. 92
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini - 250 lei

CONCURS JSF

Nr. 86

1. Noi ştiam că debutul lui A. C Clarke este **Interplanetary Flyght (1950)**, dar unul dintre participanţi ne indică o altă carte - ***Against The Fall Of Night (1946)***. Vom reveni.
2. **Roger Zelazny**, Lord of Light (1967), Buda este denumit „Stăpîn al Luminii".
3. ***Frederik Pohl Gateway 1977, Nebula 1977, Hugo 1978, Locus 1978, John W Campbell memorial 1978, Apollo 1979.***

Nr. 87

1. Cartea de debut a lui **Ion Hobana** este cartea de versuri ***Centru înaintaş (1954), ed. Tineretului.***
2. Evident **Jules Verne**, dar am acceptat şi varianta H. G. **Wells**, căruia ***„Ion Hobana i-a dedicat o serie de prefeţe, postfeţe şi articole."***
3. Cenaclul Mărţienilor(13 martie 1964, reluat în octombrie 1966), cenaclul de literatură Ştiinţifico-Fantastică al Uniunii Scriitorilor. Specificul - se întîlneau în ultima marţi a fiecărei luni.

Cîştigătorii concursului JSF

Ioan Pavelescu (Bucureşti), Dănuţ Bărăgan (Tulcea), Eduard Pandele (Bucureşti)

Udrea Ion, str. Nicolae Titol, A3, sc 3, ap 13, Craiova oferă contra, cost sau la schimb, următoarele numere din JSF - 5, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 21, 23, 27, 28, 33, 41, 43, 57, 58, 62, 64, 65, 66.
Caută - JSF 1, 3, 6, 9

Acesta este chiar numărul dedicat celor născuţi sub zodia balanţei şi care va fi lansat la Reşiţa.

Red(roşu)şef al Helionului şi bunul nostru prieten, coleg, fan, editor, organizator, ~~tovarăş~~, vicepreşedinte, C. Secu crede că avem ceva cu el. Îl anunţăm oficial că poate dormi în continuare liniştit, n-avem.

La SibCon s-a dansat pe afişul ARSFan împăturit de nu secunoaşte cîte ori. A. cîştigat Ursu. Florin adică!

La concursul **„Idei imposibile"** marea surpriză a fost micul crocodil **Vladimir Popa** (7 ani, 11 luni) care la întrebarea *„Ce nu poţi face cu o persoană de sex opus?"*, a răspuns **sec(u)**: **„Nu pot să-mi fac temele, pentru că nu mă lasă-n pace!"**

Nicu Gecse şi-a speriat auditoriul prezentînd o stufoasă formulă chimică şi oferind o vodcă Smirnoff celui care ar identifica-o! **Mircea Opriţă** a dovedit că ştie chimie şi şi-a adjudecat sticla. Au **secat-o** împreună.

Noua conducere ARSFan e cea veche **Mircea Opriţă** (vinul vechi)- preşedinte iar **Cornel(demi)Secu** şi **Nicu Gecse** (Pinot Noir) - vicepreşedinţi.

Profitînd de minunatul decor al Dumbravei Sibiului, Lucian Băbeanu a mai tras cîteva cadre cu machetele sale.

La petrecerea de Sîmbătă s-a servit un bufet suedez. Pesemne bucătarul neatent a **„ars fanul"** pregătit pentru dineul invitaţilor.

CICĂ

Darius H. Luca nu este (încă) patronul corporaţiei DHL, altfel să vedeţi difuzare de SF în ţară. Cine are un colţ pe el să se ferească - e (doctor medic) stomatolog.

Deşi iniţial a ezitat îndelung să ne trimită o proză fantastică, pe motiv că n-are nici un ***pitic pe creier***, acum **Ovidiu Bufnilă** ne ameninţă cu ***„O vînătoare de pitici"***.

Convenţia estică ar fi făcut oarece avansuri clubului Quasar, din nefericire ieşenii optaseră pentru vEST.

Cei 3M ai Stringului pregătesc o ofensivă în versuri albe şi gri lu' dl. Secu. Ne rugăm să aibă indulgenţă mai ales că acesta a cerut fostului vicepreşedinţi ars(fan) să ia poziţie faţă de poziţia lui în caseta de redacţie a JSF. Nicu, nu te vom uita niciodată!

O. Vidu Petcu ar fi declarat, posibil în stare conştientă, că „ eu nu mai scriu în JSF de mult. Şi mulţi procedează la fel". Acum nu că bîrfim şi nici că şantajăm, da' mai ţine minte cîte texte a publicat în JSF şi în ce condiţii?

Quasarul pregăteşte o tabără de vară 31-9 august la Ciric. După cum arată cifrele de mai sus tabăra respectivă s-ar suprapune (mai mult sau mai puţin) exact peste altă tabără - Atlantykron. Ştiind că sînt posibili participanţi pentru ambele tabere îi rugăm pe împricinaţi, după modelul prea-bunului nostru prieten, coleg, fan, editor, organizator, ~~tovarăş~~, vicepreşedinte C. Secu, să-şi anunţe poziţiile (cele decente, fireşte) respectiv perioadele taberelor.

O grămandă din participanţii la concursul Nemira (ultimul, ăla cu romane şi nuvele) ar fi fost brusc apucaţi de crampe după lecturarea coperţii numărului dublu 89-90 al JSF - „Adrenergic; premiul Nemira 1994" îi informăm pe această cale că premiul se referea la alt concurs, aşa că pot spera -zadarnic- în continuare.

La concursul de proză Pentagrama ar fi venit în jur de 500 pagini dactilo, se aşteaptă şi texte.

Florin Manolescu ar lucra la volumul al doilea al lucrării Literatura SF.

DINO

JURNALUL ®

Editat de: INTACT SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI (activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*

Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian CORN, Mihail GRĂMESCU, Cristian IONESCU, Mara POPA M. D. PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION *(REDACTORI)*
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ *(FOTOREPORTERI)*

ADRESA REDACŢIEI: *Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti*
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Director administrativ : *Titus GUVIR*
Tehnoredactare computerizată *Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ*
Culegere: *Roxana Rogojinaru*
Corectură: *Nicu GECSE*
Montaj offset: *Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE*

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Ciitorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Director: Dan DIACONESCU
Redactor şef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

Pentru un bănuţ de cupru

Priveşte străine... Dealuri şi văi aride, cîmpii pustii şi munţi asupra cărora nori tălăzuiţi stau gata să se prăvale... Lumini îndelung rotitoare, căi răzleţite ducînd inutil spre adăposturi. Explozii. Vuiet surd. Ziduri pîrjolite, acoperişuri scheletice... Le vezi?

Iată: Lanţuri ruginite pentru învinşi, cătuşe pentru cei drepţi... Oglinzi răsfrîngînd strîmbe imagini şi arcuind nefiresc lumina.

Calculatoare din generaţia superioară, reci, nesimţitoare, conectate la reţele inerte... Statui înnegrite de trecerea măştilor timpului, zăcînd în parcuri pustii printre copacii carbonizaţi apocaliptic. Priveşte şi oraşul:

Case dărăpănate. Catedrale ale religiilor firesc apuse... Străzi ramificate bizar spre nicăieri... iederi foşnitoare acoperind întunecatul turn de control al cosmodromului podidit de buruieni...

Obeliscul africanei zeiţe albe... Spre nord, ultima urmă a evului care dispare: monumentul zigzagat al albilor fără de nume...

Ceaţă, fum şi gaze otrăvitoare. Priveşte, străine, vara în care se destramă ţesătura vieţii, în timp ce sub norii plumburi ochii goi ai celor ce s-au distrat de minune la cea din urmă petrecere caută inutil scînteierea ruptă a jocurilor de artificii. Moartea îşi sună ciudatul sunet de clopot, de parcă-ar vesti pragul dintre ani.

Dar nu-mi pasă... nici pentru mine lumina tristă a unei lumînări nu mai înseamnă nimic, eu văd şi simt toate astea cu un ochi lăuntric.

Tu, însă, priveşte atent. Dacă cele ce ţi se oferă vederii îţi pot folosi la ceva, dacă îţi sînt pe plac cumva sau dacă vrei să le iei - sînt ale tale, străine. Eu, cerşetorul orb din deşertul european, ţi le vînd. Aşează doar un bănuţ de cupru roşietic în palma ce stă întinsă implorîndu-ţi mila.

Doar de atît am nevoie pentru ca mîine, în ultima zi a vieţii, să pot lua o coajă uscată de pîine de la automatul din strada Libertăţii.

Nicu Gecse

FILE DIN ISTORIA MODERNA A LITERATURII SF ANGLO - SAXONE

Nicolae C. Ariton

30. **THE LIVING GALAXY**, de *Laurence Manning*, apărută în numărul din septembrie 1934, al revistei **WONDER STORIES**, este, după părerea specialiştilor, primul text consacrat temei, astăzi clasice, a generaţiilor umane care se susced la bordul unei astronave, în timpul unei călătorii de mai multe secole. Nuvela în sine este lipsită de interes, fiind scrisă într-o manieră prea didacticistă: *un profesor* învaţă *o clasă*, alcătuită din copiii de pe astronavă, istoria umanităţii (în general) şi cea a navei care îi transporta (în particular). Nuvela a fost semnalată în această „istorie a SF-ului" doar cu titlul de curiozitate.

Începînd cu septembrie, pînă în decembrie 1934, **Gernsback** traduce şi publică un nou roman al unui autor francez: **THE FALL OF THE EIFFEL TOWER**, de *Charles de Richter*. Este vorba despre traducerea romanului **„LA MENACE INVISIBLE"**, apărut în librăriile franceze în anul 1937, după ce mai fusese tipărit în cîteva reviste. De **Richter** era un scriitor popular, născut în anul 1887, care a scris şi cîteva romane şi nuvele ce se încadrează în domeniul anticipaţiei.

În sumarul numărului din martie 1935, descoperim o nuvelă de **Mort Wesinger**, un fan cunoscut, co-editor al **FANTASY MAGAZINE**, şi agent literar a cîtorva tineri autori: **PIGMENTS IS PIGMENTS**. Acest curios titlu, care a tratat pigmentaţia pielii, este unul din rarele texte al bătrînului SF, care se poate ralia la problema negrilor din USA, în afara serialului rasist al scriitorului Dr Keller, de care ne-am ocupat în urmă cu cîteva episoade. În acest caz este vorba despre tînărul cercetător *Robert Raynell*, căruia potentul financiar *Max Dribben* îi substituie invenţia. Drept răzbunare, primul reuşeşte să-i schimbe culoarea pielii celui de-al doilea, din alb în negru. Pentru bancher acest lucru era mai rău decît moartea. Soţia l-a părăsit din prima secundă de cînd i-a zărit „noul ambalaj". În final accepta să-i plătească inventatorului 1 milion de dolari pentru a-i reda culoarea albă.Dar în contractul dintre cei doi lipsesc cîteva clauze clare, astfel încît Raynell profită şi îl face pe Dribben complet alb, adică albinos. Contra încă a unui milion de dolari, bancherul îşi va recîştîga pigmentaţia iniţială. Nici o referire directă la problema negrilor, dar reacţiile diverselor personaje demonstrează că a fi negru este soarta cea mai nenorocită pe care o poate avea un american.

Începînd din anul 1935, dificultăţile financiare ale lui **Hugo Gernsback** se agravează. Sumarul revistei sale reflectă foarte bine acest lucru. Întîlnim aproape numai texte lipsite de interes, scrise de necunoscuţi lipsiţi de talent şi doar cîteva texte mai mult sau mai puţin bune, scrise de autori din eşalonul al doilea valoric, precum ***Festus Pragnell, Leslie F. Stone, Raymond Palmer, Arthur K. Barnes***, şi cîteva povestiri fără valoare ale lui ***Stanley Weinbaum***. Revista se prăbuşeşte definitiv în aprilie 1936. Pentru a o salva, **Gernsback** încearcă să o vîndă prin subscripţie, imaginînd un sistem original şi disperat. Trimitea cititorilor cîte o carte poştală cerîndu-le să fie de acord cu primirea următorului număr cu plata prin mandat poştal. S-ar părea că doar 2 mii de cititori au răspuns la acest apel. Aşa a sfîrşit **WONDER STORIES**, dar istoria sa nu se opreşte aici. Astfel firma **„Thrilling"** cumpără revista de la **Gernsback** şi o relansează pe piaţă, după o întrerupere de două luni, iulie-august, sub titlul **THRILLING WONDER STORIES**, iar **Mort Weisinger** era redactorul şef.

Primele numere prezentau un mănunchi impresionant de autori de valoare. ***Abraham Merrit*** în numerele din august-octombrie, ***Ray Cummings, Raiph Mine Farley, Stanley Weinbaum, Eando Binder, Edmond Hamilton, John W. Campbell, Raymond Z. Gallun*** etc. Cu toate acestea, revista era departe de nivelul prezentat de către **ASTOUDING STORIES**. Cea mai mare parte dintre texte erau poveşti de aventuri, space-opera, care ar fi putut fi de succes cu zece ani mai devreme. Dar în anul 1936 se produsese aceea bruscă mutaţie în science-fiction, realizată de către **F. Orlin Tremaine**, care nu se simţea deloc în paginile revistei **THRILLING WONDER STORIES**, dîndu-i acesteia un caracter „pentru tineret", în opoziţie cu spiritul adult de la **ASTOUDING STORIES**, grefat după anul 1933.

În iunie 1937, **Arthur K. Barnes** debutează cu celebrul său serial **GREEN HELL**, în care se derulează aventurile lui *Gerry Carlyle*. Aceasta este o tînără a cărui meserie este aceea de a captura specimene din fauna galactică pentru grădina zoo din Londra. *Gerry* poseda un crucişător spaţial personal, comandat de către căpitanul *Tommy Strike*, amantul său. Aventurile domnişoarei *Carlyle* se înşiră de-a lungul planetelor pe care le vizitează şi unde întîlneşte monştrii inimaginabili, care îi ameninţa viaţa în diferite moduri şi de peste o mie de ori. Bineînţeles, fiecare episod se încheie cu capturarea dihaniei.

Înainte de sfîrşitul anului, mai apar scriitori valoroşi, precum ***Henry Kuttner, Ciifford D. Simak, Otis Aldebert Kline, Arthur J. Burks, Frank Belknap Long Jr., Manly Wade Wellman***, dar nici unul din textele lor nu merită a fi citat .

Revista **ARGOSY**, despre care am mai vorbit în primele noastre episoade, publică, în această perioadă, din ce în ce mai puţin SF. ***Ray Cummings*** este autorul cîtorva romane sub această siglă, publicate în paginile revistei de mai sus, dar toate sînt lipsite de calitate. Doar ***Abraham Merrit*** scrie un excelent roman, **CREEP, SHADOW, CREPP**, publicat în anul 1934, dar care este pur fantastic, în linia celebrului său **BURN, WITCH, BURN**, apărut doi ani mai tîrziu. În continuare, textele lui ***Merrit*** se rarefiază iar **ARGOSY** publică doar episodic SF. Ultimul roman, aparţinînd genului, a fost **EARTH LAST CITADEL**, într-o manieră *Merrit*, fiind rodul colaborării dintre **C.L.Moore** şi **Henry Kuttner**, publicat în anul 1943.

În revista **WEIRD TALES**, se poate remarca doar noua serie semnată de ***C. L. Moore***, avînd-o ca eroină pe **Jirel de Joiry**, care a început să fie publicată începînd cu octombrie 1934. Acest text a avut, printre altele, onoarea de fi ilustrat pe copertă, înfăţişînd un idol negru, cu un singur ochi, de care se apropie o tînără frumoasă şi jumătate dezbrăcată. Titlul lucrării era **THE BLACK GOD'S KISS** şi povestea aventurile castelanei de Joiry, frumoasa şi sălbatica ***Jirel***. Acţiunea se petrece în Franţa evului mediu, în care ***Jirel*** a căzut, împreună cu castelul său, în mîinile lui ***sir Guillaume***. Sub sărutarea virilă a cuceritorului său, ea jura o răzbunare teribilă. Pentru aceasta nu ezita să înfrunte spaima oribilă a traversării unui pasaj spre o altă dimensiune, de unde intenţionează să aducă mijloacele răzbunării sale. Cu simţurile în delir, ea este atrasă de către statuia Zeului Negru, a cărui atingere rece oferea o putere mortală. Reîntorsă la castelul *Joiry*, se lasă din nou sărutată de Guillaume. Atunci ceva oribil iese din ea şi intră în sufletul cuceritorului ucigîndu-l instantaneu. Şi Jirel înţelege că îl ucisese pe singurul bărbat pe care l-ar fi putut iubi.

O aventură obişnuită, **QUEST OF THE STAR-STONE**, îi reuneşte în numărul din noiembrie 1937 al revistei **WEIRD TALES**, pe *Jirel de Joiry* şi *Nordhwest Smith*, cele două personaje, precum şi întreaga nuvelă fiind realizate de către **Catherine Moore** şi **Henry Kuttner**. Piatra-stea de care este vorba chiar în titlul nuvelei, era purtată de către *Jirel*, dar un magician din viitor şi-o doreşte, de unde şi toate necazurile care urmează.

(va urma)

Darius H. LUCA

Jocul de viaţă al culorii

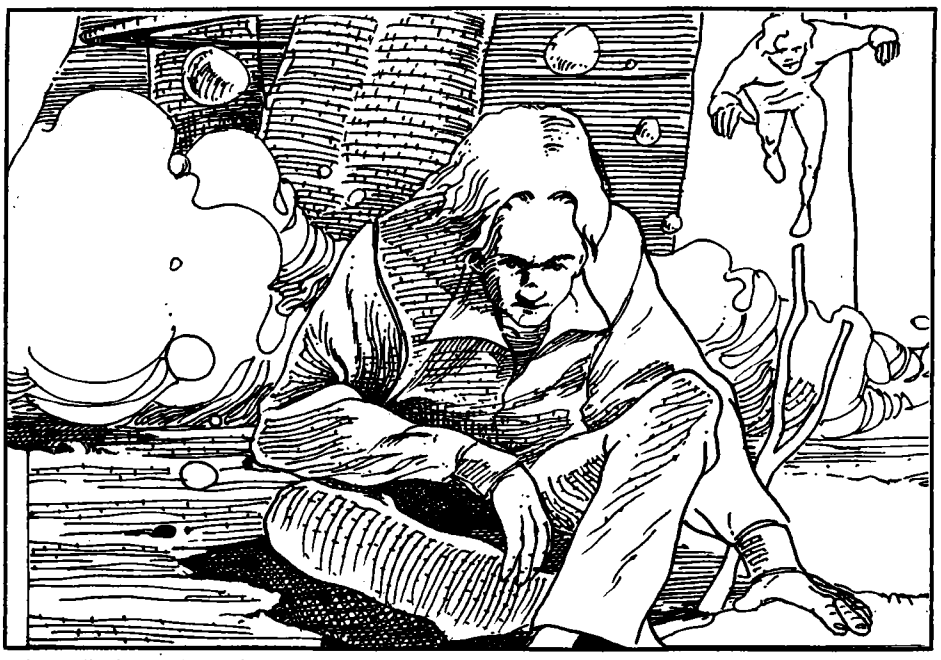

Lucian Dănilă - Mileniul III - Tulcea

Liniştea obişnuită stăpînea încăperea, mulată pe pereţii albi, lungită pe masă, ascunsă sub pat. Spaţiul respira alb şi liniştea.

Îşi întinse mădularele, cu grijă, cum face pisica lui de-acasă - şi ea avea pete albe pe blăniţă - îşi aranjă perina, plapuma, îndesă cearceaful sub salteaua patului, comparîndu-le pe rînd albeaţa. Privi mîneca de la pijama. Blasfemie! În imperiul acestei încăperi, răsuflînd un aer alb, la fel de alb ca liniştea necesară sufletului său, pijamaua etala un... galben, de ce gălbenuşul este tocmai galben? Tîmpită întrebare, îşi zise. Îndesă cubuleţul de pîine în gălbenuşul ochiurilor de ou, tăvălindu-l tacticos cu furculiţa. Îi plăcea să prelungească gestul mai mult decît era necesar, simţind cum saliva îi umple gura, anticipînd muşcătura.

„Mănînci prea mult", îi spuse doctorul. „Ştii... grăsimea, colesterolul. Se depun pe pereţii vaselor sanguine. Omul are vîrsta arterelor sale". Prinse în furculiţă pîinea, o ridică deasupra farfuriei. Gălbenuşul se scurgea de pe ea, galben asemenea moleculor de grăsime ce se agăţau pe pereţii arterelor sale, strat cu strat, micşorîndu-le dimensiunea. „La dracu', întotdeauna am fost un gurmand."

Mesteca în silă. Cu ochii la pata galbenă din farfurie, simţea armatele particulelor de grăsime mărşăluind prin corpul său, plecînd voioase din stratul de osînză de pe burtă pentru a se depune pe vene. Se ridică de la masă încercînd să se elibereze de aceste imagini obsesive. Îşi aprinse o ţigară, învăluindu-se în fumul...

albastru era aparatul ce ticăia în dreapta lui, îi auzea piuitul neregulat, în ritmul inimii sale bolnave, ce amorţită îi era mîna stîngă, nu-l doare inima, pieptul, doar mîna şi mai ales frînghia ce-i strînge gîtul, n-o vede, nu există dar e acolo, nu poate respira din cauza ei, heparină, striga medicul, asistentul îi întinse o seringă albastră, acul îi pătrunse prin piele uşor, ajungînd la venă, simţea furnicătura lichidului pe care-l primea pompat, îndesat, infiltrat, mîna doctorului, halatul de pe el, tot albastru, şi pereţii salvării de aceiaşi culoare, şi girofarul, de ce albastru? şi durerea din mîna stîngă, greaţa ce-i vine din stomac, tot...

albă, fusta ei albă mulată pe şolduri, şi bluza, sînii ei impetuoşi. De fiecare dată cînd apare, sora EVA, renunţă la amintirile pe care îi place să le disece în camera asta albă pentru că sora, da, buclele bătînd în argintiu, ochii verzi, picioarele subţiri îi plac, o urmăreşte de fiecare dată cu privirea, pînă în ultima clipă cînd închide uşa zîmbindu-i galeş, aşa, o arcuire a buzelor dezvelind un şirag de perle. E albă, tot spitalul e alb, podelele, tocul ferestrelor, chiuveta, sînt albe. Uneori sora EVA poartă o broşă mică, ovală strălucind misterioasă în nuanţe de...

galben, plusul fotoliului, e galben şi n-are ce-i face, îi vine să-l sfîşie, să-l arunce într-un colţ departe de ochii lui, galbenul grăsimii („Ai vîrsta arterelor tale."), al **colesterolului**, plăci întregi depuse concentric pe arterele inimii („Şi fumatul, dragul meu, te duce spre rîpă."), subţiind firişorul de sînge, împiedicînd oxigenul să ajungă la **miocard**, iar asta înseamnă...

Simţi un junghi puternic în coşul piptului. Aerul îi pătrunde cu greutate în plămîni, se sufoca, degetele mîinii stîngi îi amorţiră, simţea furnicături, oboseala, senzaţie de sfîrşeală, aluneca pe un topogan. *„E clar"*, spuse doctorul din salvare, halat albastru, privind **EKG**-ul, *„Infarct miocardic, aritmie, ce mai vrei, dar scapă, n-ai grijă, ajungem la spital..."*

LINIŞTE ODIHNA ALB

Se ridică din pat cu mişcări calculate, cu efort minim, îşi îmbrăcă halatul peste pijama, galbenă, aceiaşi papuci de casă, albi pe podeaua albă - gresie? - scoase capul prin uşa întredeschisă de parcă ar vrea să evadeze, însă nu ştia unde...

Paşii îl purtau leneşi, monoton pe drumul făcut de atîtea ori, coridorul lung, îngust, cu greutate puteau trece două cărucioare cu bolnavi, spre uşa aceea, din capăt, de fiecare dată doctorul aşteptîndu-l cu zîmbetul pe buze: *„Ce mai faci, e bine, nu?"*, iar apoi, de fiecare dată: *„Concentrează-te, cînd se aprinde becul roşu te relaxezi, încerci să opreşti bătăile inimii, încet."*, roşul becului, roşul sîngelui, roşu ce se scurge spre moarte, liniştе, roşu, inima bătînd tot mai încet, pulsul modificîndu-se pe ecran şi doctorul afurisit tachinîndu-l: *„Concentrează-te"*. Bine, mă concentrez: roşu, drumul făcut de atîtea ori spre cabinetul acela, cu o plăcuţă ciudată pe uşă, avînd scrisul şters pe jumătate, dezinfectat cu bromocet, *„Concentrează-te !"*, de fiecare dată spunea asta, mai ales cînd încerca să-şi formeze reflexul pentru culoarea verde, cel mai greu, verdele frunzelor, al ierbii. *„Accelerează bătăile inimii!"* ţipase doctorul exasperat, *„Conce..."* mai lasă-mă doctore, ştiu ce trebuie să fac. Se speriase atunci doctorul, dar îşi mărise frecvenţa bătăilor, cifrele creşteau pe ecran, doctorul zîmbea: *„Bine, vezi că poţi."*, şi îl bătuse cu mîna pe ceafă, cum baţi calul pe grumaz după o cursă grea.

Coridorul lung, alb, sora Eva trecînd grăbită pe lîngă el, zîmbindu-i cu subînţeles, uşa cu plăcuţa indescifrabilă pe ea. Bătu uşor, de trei ori, apoi intră. Doctorul îi zîmbi ca de obicei: *„Ce mai faci, e bine, nu?"*. *„Da, este ultima şedinţă."* *„Analizele sînt bune"* zise doctorul fără să ridice ochii de pe fituicile ce le ţinea în mînă. *„Mîine pleci."* şi îşi ridică privirea brusc, ţintuindu-i ochii. *„Vrea să vadă cum reacţionez, nu-i las plăcerea asta"* şi zise cu voce indiferentă: *„Dumneavoastră ştiţi mai bine."* Nu-i montase ca de obicei senzorii pe piept. Îi prinse un ceas la încheietura mîinii, un ceas cu două beculeţe (roşu şi verde) şi îi spuse, fără să-i amintească acel cuvînt mizerabil *„Concentrează-te."*, îi spuse doar: *„Îţi aprind becul roşu."* şi becul roşu se aprinse ca la comandă, ceasul prinse viaţă, îi arată pulsul roşu, culoarea sîngelui scurs, culoarea purpurei romane, a pulsului ce-i scade pe nesimţite, dintr-un reflex cultivat în orele petrecute cu doctorul. *Concentrează-te,* iar bătăile inimii se răresc, *Concentrează-te,* îi zîmbeşte satisfăcut,. *„Acum becul verde."*, îi zice, desigur, verdele ierbii proaspăt crescute, al vieţii năvalnice, de neoprit, al inimii bătînd mai repede, chiar bate mai repede iar doctorul rînjeşte cu gura pînă la urechi, uită să-l bată pe grumaz cum baţi calul după o cursă grea. Îl prinde doar de încheietura mîinii, acoperind ceasul-minune, spunîndu-i cu glas egal: *„E al tău, să-l stăpîneşti cu sănătate."*

Atît dorea să audă, era felul lui *Concentrează-te* de a spune: *„La revedere şi să nu-ţi mai văd fundul."* Se

ridică de pe scaun ca un automat, merse spre garderobă ca un automat, se îmbrăcă încet, cu mișcări de automat, o sărută pe sora EVA, răpindu-i din mîna stîngă foaia de externare și o mai sărută odată, profitînd de faptul că automatele nu pot fi acuzate de dragoste. Un automat ce-și schimbă bătăile inimii după culori, da, oamenilor le bate inima mai repede lîngă ființa iubită dar el, lîngă sora EVA, e doar un automat...

Părăsea spitalul cu sufletul decolorat, templul albului al doctorului, al EVEI, lăsa în urmă ghemul de zile aseptice trăite la cel mai scăzut nivel al vieții sale. O convalescență monotonă, așteptînd reîntoarcerea. Iar acum, coborînd treptele spitalului, redescoperea o lume de culori diluate în crepusculul serii, retușate de un pictor ce nu vrea să agreseze în nici un fel privitorul. *„O întîmplare fericită "* își zise, gîndindu-se la explozia de culori într-o zi de vară. O trecere prea bruscă nu face bine. Aceleași alei cenușii, drumul către casă, cu ochii în asfalt, trecînd pe lîngă aceiași oameni îngînduraţi, aceleași mașini cu motoarele ambalate în gol, aceeași singurătate impregnată în hainele sale. Blocul spoit cu același maroniu de duzină, ușa care scîrțîie cînd o deschizi, vecina de la parter ce privește fiecare trecător, care salută lumea cu aceeași voce spartă:

„Îmi pare bine că te văd sănătos." Îi răspunse monosilabic și se grăbi să se ascundă în liftul unsuros care îl conducea de fiecare dată pînă la etajul trei. Intră grăbit în casă, fără să privească spre ușa vecinului de vizavi care se postează la vizor cum aude o mișcare suspectă. Se sprijini de perete, obosit. Fusese o zi prea agitată, un vîrf de activitate al ultimelor săptămîni. Avea nevoie de odihnă.

În sufragerie, pe masă se lăfăia un buchet uriaș de trandafiri roșii, fără țepi, florile lui preferate. Nu puteau fi decît de la sora lui, ea avea cheia apartamentului, ei îi plăceau trandafirii roșii. Ridică biletul dintre petalele încă umede și își căută ochelarii. Îl atrăgea culoarea aprinsă a trandafirilor. Un roșu cum nu mai văzuse niciodată, sîngeriu, roșul purpurei romane... al sîngelui ce se scurgea spre moarte... al... becului aparatelor... ticăitul acela, cuvinte mizerabile, concentrează-te, doctorul înfuriat la culme, *„De ce nu reduci din bătăile inimii ?"*, becul roșu roșu, tot mai încet, niște flori, trandafiri, inima ce se contracta tot mai rar, respirația încetinită, sufocare, frînghia ce-i strînge gîtul și EVA zîmbindu-i galeș...

Căzu pe podea. Ceasul îi ticăia nebunatic la mînă, fluiera deznădăjduit, încercînd să-i atragă atenția. Privi cifra pulsului: cinci. CINCI! și becul verde, salvator, verdele ierbii, al frunzelor, al vieții clocotind nestăvilită, „Accelerează!" țipase demult doctorul, becul verde, inima bătînd mai repede, cifre crescînd, verde, douăzeci, patruzeci, șaizeci, verde, e bine...

Stătea în picioare, sprijinindu-se cu ambele mîini de masă, după ce zăcuse multe minute pe podea, prea obosit pentru a face o mișcare. Cu ochii în altă parte smulse trandafirii din vază simțind durerea vie, cîțiva spini pe care nu-i văzuse, intrîndu-i adînc în degete. Din trei pași ajunse în bucătărie, strîngînd în continuare tulpinele puternice ale florilor, cu mîna pătată de culoarea sîngelui ce nu vroia să-l privească. Coșul de gunoi își deschise larg capacul, căscînd primitor spre trandafirii înobilați cu picături de viață, roșii flori, roșu... Strînse pleoapele cu putere încercînd să uite culoarea ro... și tot ce semnifica ea, chiar și cuvîntul dorea să-l uite. Se spălă îndelung pe mîini, privind o față nebărberită ce-i zîmbea strîmb din oglindă, își clăti palmele cu spirt pînă cînd usturimea înceta să-l mai supere. Picioarele cunoșteau doar un singur drum și se întinse pe pat gemînd de oboseală, plăcere, încercînd să viseze o lume fără culori ce au putere asupra vieții.

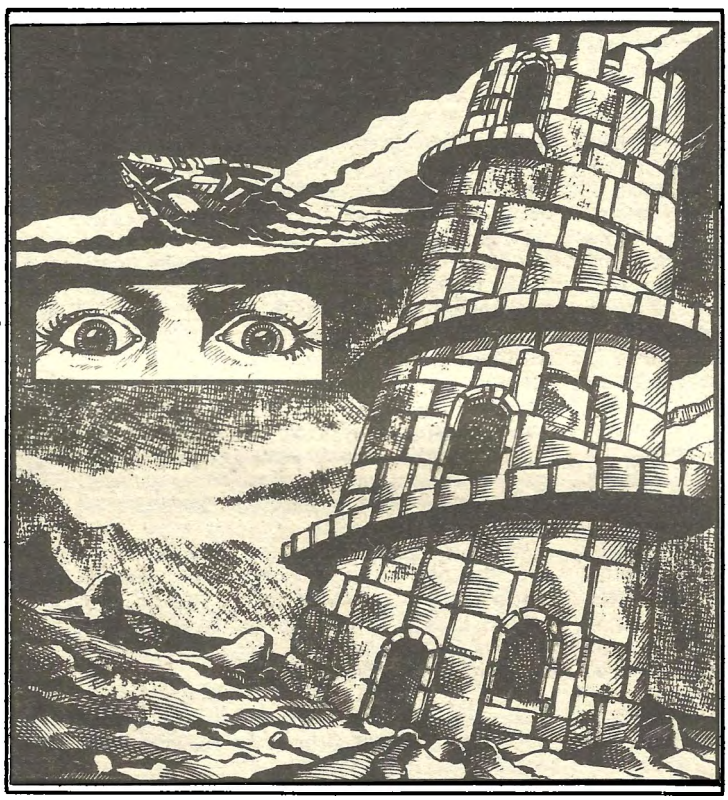

Lucian Dănilă - Tulcea

Soneria țîrîia îndelung, cu încăpățînare. Aprinse veioza, își privi ceasul:

2: 21 - P 53

Beculețele erau stinse.

- Imediat!

Deschise ușa. Era încă buimac. Un om în uniformă îl salută cu mîna la chipiu.

- Sînt din Frontul pentru sănătate publică. Se legitimă.

- E ora...

- Știu, mă scuzați. Situația nu suportă amînare.

- Situația? îl întrebă cu mirare amplificată voit.

- S-a întîmplat ceva ciudat în blocul dumneavoastră. Din cauze necunoscute toate persoanele cazate pînă la etajul șapte au murit de stop cardiac. Sînteți singurul supraviețuitor.

- Eu...

- Ieri seara v-ați simțit rău? Pe la ora nouă. Ați avut amețeli, v-ați sufocat...

- Cum să vă spun...

- Grețuri, senzații de slăbiciune?

- Nu, adică da, erau niște flori...

- Flori?...

Nu putea să-i explice, pentru el roșu n-avea nici o semnificație, nu-i spunea nimeni *„ Concentrează-te "*, doctorul acela afurisit, nu-l cunoștea; venise din afară să constate moartea prin... hm... stop cardiac, cu o mapă, n-avea nici o vină, era doar un automat, cu ceva sentimente, iar mapa...

- E verde, articulă cu greutate.

- Verde? întrebă omul în uniformă.

Da, verdele mapei, al ierbii, al frunzelor, becuri, aparate, zeci de familii pe care le omorîse, era nevinovat, o culoare, doctorul, poate telepatie, iarăși verde, bătăile inimii accelerîndu-se.

Își smulse privirea de la mapă, ținuind galbenul tavanului. Respira regulat, e bine, doar galben. Cu un efort de voință își coborî privirea. Pe jos, în agonia morții, se zbătea necunoscutul, cu ochii bulbucați, roșu la față, ținîndu-se cu mîinile de gît. Îi accelerase pulsul ușor, pe nesimțite, cum oprise și inimile vecinilor săi, zeci, o moarte rapidă, cu flori și doctori strigînd cuvinte afurisite, dar el e nevinovat, telepatia, și reflexul, roșu-verde.

Tînărul zăcea nemișcat.

„Moare și ăsta? E mai bine? ". Nu se va afla nimic, va pleca departe, nu vor ști de ce. Dar îl vor căuta, dacă nu pentru crimă, cel puțin în interesul științei, îl vor hăitui, un automat încolțit...

Mai bine să-l salveze. Să încerce. Un mort mai mult, altul mai puțin. Scorul e același. Dar nu va deveni vreodată o broască disecată în fața studenților. Era ușor. Inima sa își accelera bătăile încet, furînd energia și ritmul celeilalte, pe nesimțite, un fel de bec verde-roșu, verde pentru el, roșu pentru... pînă cînd cealaltă va bate regulat dar a sa, pornită, nu se va putea opri, căci verdele... ierbii, al frunzelor, și albul cearceafului, ușa cu placa mirosind a Bromocet, *Concentrează-te*, EVA cu surîsul ei, cu mîna întinsă spre mîna lui înțepenită, ca atunci, albastru, infarct strigase medicul...

Tînărul deschise ochii. Puterile îi reveneau. Se ridică, privi în jur amintindu-și de ce era acolo. Pe jos stătea întins intrusul, omul acela, unicul supraviețuitor, zîmbind peste moarte. O știa, o simțea, îi spunea pupilele dilatate, ochii neobișnuiți de albaștri...

Se apleca deasupra lui dintr-un gest reflex, inutil. Avea sentimentul datoriei împlinite;

- Domnule?

Salut, les copains! Se vede treaba că mi-am făcut lecțiile cu mare elan (abnegațiune, silintză, chef, rezultate) - din moment ce mi-am văzut visul cu ochii și pagina - fără ochelari... Deci, sărim cu eleganță și grație peste cele șispe etape (de la patru la... la-la-laaa) și ajungem la „aia" în care se cerea descifrarea enigmaticului A întru totul cornian. Mențiune: etapele chiulangioaice vor fi povestite între alte timpuri, după posibilități. Prin urmare, premianții etapei sebastianistice s-au selectat în lipsa (bizzzzzzară, bizzzară) a tocmai bîrfitului personagiu, eliminînd astfel atît baia de adulație, pepsi, ness, șampanie, hăhăială, cît și subiectivismul furibund al aceluiași comut, adus în stare de a ocupa un alt întreg număr dublu cu cele scrise lui (sieși, dînsului) de către admiratorioare. Oare?

Sper să mă țină ăl „dă sus" bine cu cele ale respirației, așa că trec (pe nerăsuflate) să vă înșir cele scrise de trei din numeroșii(oasele) fani și Fane (you know who):

a) Dragoș Nichita (Piatra Neamț): *„Literele care alcătuiesc numele acestea ar putea da următoarele cuvinte: baston, asin, ac, re, ceea ce caracterizează foarte bine cele scrise de S.A. Com. În primul rînd, opera sa se sprijină pe exemplul perfecțiunii Bibliei și a epicului pe care domnia sa îl înțelege și îl folosește într-o manieră foarte originală (baston). E un om încăpățînat, - și cînd vrea să creeze ceva cu adevărat valoros, reușește (=asin). Ceea ce scrie este un semn de avertizare - pentru cei ce nu folosesc epicul (=ac). Opera lui e plină de armonie și muzicalitate (re). dar poate că A vine de la apoplexie, arheopterix, aeroplan. Sebastianul e un om cu simțul previziunii... Poate că A vine de la Aristotel, crezînd, împotriva argumentelor lui AEvanVogt („a fi înseamnă a fi relativ"), că locul lui în societate e bine determinat și are un rol precis. Oare ce va zice S.A. Com despre toate acestea?"*

(n.r.: e mut ca un lebădoi)

Cristina Filip (București): *„A vine de la alt, adică Sebastian Alt Corn, prin aceasta posesorul numelui subliniindu-și apartenența la clanul Cornilor, lămurindu-ne totodată și asupra rangului său: este doar un alt Corn, deci nu el este fondatorul spiței Cornilor... A: A vine de la Ambrosios, de origine indo-europeană, însemnînd nemuritor, divin, dumnezeiesc (poate reflectă aspirația posesorului spre nemurire, în inima cititorilor, desigur). Avînd în vedere și prenumele Sebastian (lat. Sebastianus, sinonim al lui Augustus, provenit din grecescul sebastos, adică venerabil, întîlnit prima dată ca nume propriu în legătură cu împăratul Caius Iulius Caesar Sebastos), explicația ar fi acceptabilă, dar nu e. Cu DEX-ul în brațe, să vădem: Ablativ (îi place latina), Abscons (persoană misterioasă), Adevărat (un Corn veritabil), Adio (se desparte tățiș de alți Corni), Aiurea (e un pseudo-Corn), Allegro (se grăbește să la premii), Alogen (nostalgia față de ținuturile natale: Marte, Venus...), anti - (e împotriva coarnelor), Axis (să-și amintească de meseria lui), A de la... altădată...*

Andrei Stan (Piatra Neamț): *„Sebastian Android Corn. Un specimen mult mai evoluat decît Data din Star Trek... Nu mă îndoiesc că pot exista unii care să afirme că dl. SAC nu e om. Aici, cel ce l-au construit au făcut-o la fix. Fizic, adică, atît extern, cît și intern. A fost mic, acum e mare (ce?), dimineața se duce, ca tot omu', la baie... Cînd se taie cu lama, curge ceva roșu și pun pariu că-l ustură și spune... ceva...*

Spre deosebire de Data, el nu e conștient de natura sa artificială, dar se comportă într-un mod similar, căutînd să afle cît mai multe despre oameni, din cărți. Iată o greșeală tipic externă: ei (cu cursive) cred că ceea ce scriem noi e tot aia cu ceea ce sîntem. De aceea dl. SAC a fost înzestrat cu aptitudini literare și adună date despre noi, în limbile română, franceză și engleză. Apoi ați observat că-l interesează și anatomia noastră (este evident pentru cine). Toți avem și tract, și occipital, și matul gros (și „otios"), dar nu ne batem capul cu ele. Unii nici nu știu că au așa ceval Avem și noi sunete: trosc, ghiorc, gogîl, - dar nu și CLIC. Mie nu mi-a făcut încă nimic clic, slavă Domnului!

Nu-mi dau seama dacă dl. Corn a fost programat și pentru a se interesa de psihologie și de comunicarea interumană, dar el face. Nu se limitează doar la rolul de burete aruncat într-un acvariu și care apoi va fi stors pînă la ultimul bit, el își pune întrebări, găsește parcele ocupate de cei mai „deștepți", care ne filtrează sau ne manipulează comunicarea și, poate, încet-încet, va descoperi și ei adevărul.

Cred că va fi prea tîrziu. Mă tem că dl. Sebastian va fi repus pe o masă de montaj și, printre țipetele nervilor proprii și clănțănitul dinților, va auzi: „N-a fost bun. O să trimitem alt prototip." Vorbind serios, mie mi-a plăcut nenea Corn și aș mai servi vreo două porții, pînă nu se răcește.

Cu stimă, A. Stan."

Asta ei Cred că de-acum înainte îmi voi programa paviovienele apucături gastronomice numai în sfera sebastianicului A. Croissants.

To be continued!

și la R. R. T. Stereo

M-au întrebat: "De ce Sebastian A. Corn?"

Cînd aveam cinci-șase ani, eram la Breaza cu vărul meu. Cel care semnează grafica în paginile pe care le parcurgeți. Era luna august, noi stăteam într-o livadă cu meri, și el mi-a zis:

- Hai să-ți anagramez numele!

Habar n-aveam ce era aia o anagramare. El mi-a scris numele adevărat, a amestecat literele între ele și mi-a spus, triumfător:

- Băi Pă tine te cheamă, de fapt, F.C. Corn!

Nu știam ce era aia o anagramare, dar auzisem de campionatul național de fotbal. F.C. Corn îmi suna ca dracu'! "F.C. Argeș!" - a fost primul gînd care mi-a trecut prin cap în livada aia cu meri de la Breaza.

Sebastian - l-am ales singur. Asta se întîmpla pe la 13 ani, cînd mi-am permis să trimit un poem în proză la "România Literară". Nu mi-au răspuns nici pînă acum.

Sebastian A. Corn s-a suprapus peste toată povestea asta cam acum doi ani, cînd încercam să-mi găsesc un pseudonim. Soția mea și (culmea!) soacra mea, sînt responsabile de Sebastian Corn. Au făcut ele nu știu ce combinații numerologice, ținînd cont de faptul că-mi place să mă aud vorbind, și le povestisem chiar toți Și mi-au zis: "Pe tine te cheamă, de fapt, Sebastian Corn!"

A.-ul îmi aparține în exclusivitate - probabil că din cauza asta, băieții de la JSF îl uită în mod constant cînd e să-mi culeagă numele.

Pentru că ei țin cu femeile, pentru că nu vreau să le zic ce înseamnă A. și pentru că toți ei știu foarte clar că nu sînt decît un tip adrenergic. Adică un tip care nu are cum să fie el însuși.

DAN POPESCU
Cărțile trimestrului I 1994

NEMIRA

- Paul ANDERSON - *Povara cunoașterii* - roman 204 p. 1000 lei
- Norman SPINRAD - *Agentul haosului* - roman 166 p. 900 lei
- Gerard KLEIN - *Gambitul Stelelor* - roman 194 p. 1200 lei
- Isaac ASIMOV - *A 2-a Fundație* - roman 238 p. 1500 lei
- Robert SILVERBERG - *Pasagerii* - culegere 252 p. 1500 lei
- Daniel WALTHER - *Ambuscadă pe Omella* - roman 141 p. 900 lei
- R. Estes & T. Wham - *Sabia lui Skryling* - roman 190 p. 1200 lei

SAVAS

- Serge BRUSSOLO - *Dr. Skelet* - roman 285 p. 800 lei

VALDO

- Stanislav LEM - *Solaris* - roman reeditare 238 p. 1300 lei

PORTO FRANCO - Galați

- Paul B. THOMPSON - *În inima rece a soarelui* - roman 192 p. 550 lei

CRISTIAN - Craiova

- Alan Dean FOSTER - *Alien/Al 8-lea pasager* - roman 270 p 1500 lei
- Alan Dean FOSTER - *Alien/Misiune de pedeapsă* - roman 286 p. 1600 lei

TEORA

- Isaac Asimov - *Pulbere de stele* - roman 224 p. 1990 lei

MULTISTAR - P. Neamț

- A. C. CLARKE - *Fîntînile paradisului* - roman 1950 lei
- Michael Mooricock - *Schooverul gheții* - roman 255 p. 1150 lei

DACIA Cluj

- Felix ADERCA - *Orașele scufundate* - roman reeditare 170 p. 600 lei

GLOBUS &SIRIUS

- Ion ȚUGUI - *Dragoste stranie* - roman 304 p. 1500 lei

RAO

- John SAUL - *Protectorul* -roman 400 p 2600 lei
- A. E. VAN VOGT - *Imperiul Marelui Judecător* - roman 238 p. 2300 lei

ULTIMA ZI

Grafică - Dana Chiorean

Domnu' Theos îşi aruncă încă o dată ochii pe infograma adusă de zglobia sa secretară, în timp ce gura se încreţea, nu ştia nici el dacă de surpriză sau de nemulţumire.

Era necazul obişnuit la toate birourile centrale ale culturilor: niciodată nu ştiai cînd îţi vine rîndul. Domnu' Theos - sau T., cum îl alinta Marvilyn, secretara lui roşcată şi amantă pricepută - cunoscuse inşi care nu stătuseră nici două zile standard şi fuseseră retraşi. Iar boşorogul de Skinglide, uite, broscoiul cu faţă de quasar (pe care-l chema de fapt Urgwwrgh) era aici cu secole înaintea Lui şi tot nu dădea semne c-o să-i vină rîndul. Supraveghea o specie nu prea deşteaptă, nu prea dornică de progres, dar care nu regreta deloc, sfidînd toate regulile .

Rememorîndu-şi tot trecutul de la biroul de cristal, Theos conchise că măcar avusese clipe plăcute, începînd chiar din ziua în care, cu un surîs dispreţuitor, îl salutase în comuniversală pe saurianul imens şi lent la creier ce ieşea cu capul plecat din birou. Cu cîtă plăcere şi-a redimensionat şi decorat biroul, biroul LUI. Acum două secole Îşi adusese pînă şi una din ***„Giocondele"*** originale, asculta toată ziua muzica surdului ăla de Beethoven, inclusiv cele trei simfonii rămase doar în mintea pămînteanului. Şi acum gata? Asta era ordinea lumii, nu?

La urma urmei ce putea regreta atît? Pensioara îi era destul de rotundă, Marvilyn venea cu El în eternitatea retraşilor... şi cu ea era o poveste faină, o agăţase odată, într-o vizită de curtoazie, pe trotuarele multiluminiscente din New-York. Nu, EL n-are să aştepte să predea ştafeta! Siliconicul ăla putea veni cînd vroia, pe EL n-o să-L mai găsească, dă-le dracului de reguli! o să se care frumos şi gata. O anunţă şi pe Marvilyn că azi era ultima ei zi de muncă, apoi... infinitul. Sau - de asta se temea - plictiseala. Mulţi „foşti" se autodezintegrau în infinit, atom peste atom, sătui de inactivitatea binemeritată. El măcar avea cu ce să-şi omoare timpul. Spera să fie aşa.

Cu catrafusele mai dragi sub braţ şi urmat la doi paşi de micuţa roşcovană, Domnu' Theos îşi luă ramas bun de la toţi colegii de culoar, trîntind în urma Lui uşa pe care scria: „BCC. Secţia de Dirijare şi Supraveghere Culturală nr. 479. Supraveghetor-şef-Umanoid Theos Andrad. Luă şi tăbliţa cu numele. Pe birou rămăsese infograma ce urma să fie cunoscută în curînd de întreaga planetă incriminată: ***„Laboratoarele din Tokyo au creat primul robot android cu autoprogramare, autonomie limitată şi capacitate de autoreproducere în serie aleatorie. Memoria acestuia include 5000 de miliarde de unităţi, iar viteza de prelucrare a datelor este de 2000 de ori mai mare decît a computerelor cunoscute drept convenţionale. Această nouă realizare a minţii umane dovedeşte..."***

Nu supraveghezi previzibilul, nu dirijezi un cerc perfect. El rămîne acelaşi, mulţumit, suficient sieşi. A doua zi nu apăru nimeni la biroul nr. 479. Pe la prînz un funcţionar superior lipi acolo un anunţ azuriu:

„Secţie dizolvată."

RADU PAVEL GHEO
- născut în 03.10.1969 în Ticvaniu-Mic, jud. Caraş-Severin
- absolvent al Facultăţii de Litere din Timişoara
- debutant în JSF 10 cu „Un alt răspuns"
- premiul I la concursul organizat de Editura Nemira în 1993
- domiciliul actual (instabil): Timişoara
- hobbies: Alina, literatura SF, ceva muzică, inclusiv kitsch-ul personal la care fiecare are dreptul, fotbal ş.a.

Domnilor,

Vă trimit o poveştioară aşa-zisă „cu poantă" (o fi - n-o fi?) şi Legea talionului generalizată care - orice-ar zice domnul Pavelescu - n-are nimic cu Llosa (vara asta chiar am trecut peste scrierile traduse ale ăluia) şi care - zic eu - merită publicată. Fie şi pentru faptul că a scris-o o Balanţă. Dar sper că-i mai mult de-atît. Cît despre sugestia de plagiat parţial (şi-aş vrea să văd şi eu textul ăla)... testis unus, testis nullus. Că şi noi ştim limbaţată.

Oricum: toată stima pentru ideea numărului. Ar mai merge şi-un număr tematic SF, chiar cu titlul dat, s-ar apropia de formele fixe ale clasicismului. Şi să vezi atunci cum le coace mintea SF-iştilor protestatari de iese un amestec postmodernist ragnarokesc. ?

LIVIU SURUGIU

ÎNCEPUTUL...

La început era bine - Dar multe lucruri s-au schimbat sau le-am uitat, pe măsură ce ei le-au înţeles.

Eram liberi şi ne mişcam în voie pe deasupra apelor.

Apăruse uscatul. Se schimbau formele de viaţă. Bacterii, alge...

Dar cu fiece zi, aerul, duşmanul nostru, devenea tot mai greu de suportat. Trebuia să găsim o salvare.

Atunci au apărut ei. Mari, puternici, cu rezerve considerabile de energie pe care nici nu ştiau cum s-o folosească.

Şi ne-am mutat în corpurile lor.

Societate parazit: de fapt, nici atît: legăturile între noi se reduseseră pe cît de reduse erau între ei. Oricum, asta nu ne periclita perpetuarea. Aşa cum anticipasem, întorcîndu-ne în codul genetic al purtătorilor, ne reproducem odată cu ei, progenitura lor purtînd-o pe-a noastră. Asta a însemnat încă un pas pentru brutele primitive. Nu ne-am dat seama că, intrînd în sistemul lor de conservare, le ofeream aceeaşi posibilitate.

Independenţa ne scădea... Nu mai puteam comunica direct între noi şi atunci am fost nevoiţi să-i învăţăm pe ei să o facă. Ne lipseau multe lucruri şi, n-am avut încotro, le-am arătat ce e bun şi ce e rău... Ce spaimă însă! De cîte ori n-au făcut altceva decît tocmai ce era mai rău!

Generaţie după generaţie au început să gîndească. Rareori, ca în situaţia de faţă, cînd legăturile cu corpul lor sînt rupte, mai putem schimba ceva. Dar ce?... Numai durere...

Cît? Cît va mai dura? Cît vom mai răbda? Cît??!

⚖⚖⚖⚖⚖

Am intrat brusc în laborator. Dar nu era nimeni...

Aparatura funcţiona perfect. Am verificat containerele cuplate la animator; totul era în ordine. Menţinute în viaţă, cele opt creiere aşteptau liniştite pentru transplant

...SFÎRŞITUL

DON SIMON

PANVALĂ

Premiul Quo Vadis ? Giurgiu 1994

1. Vycha a ajuns acasă spre seară.

În jurul focurilor, era animaţia cîrcotaşă, perpetuă, a oamenilor. Bărbaţi beţi, femei bete, copii cu jocuri amestecate în minte, şi follcepşi trăgînd furioşi de lanţuri. Un foc, mai multe focuri, corturi şi pereţi părăginiţi. Ziduri vechi din era smintită.

(„V-am lăsat Pămîntul", a spus Domnul, „cu pomi şi dobitoace, cu ape şi munţi. Şi cîmpii...")

Fetiţa Sylvestra se scobea în nas cu degetul mic.

Vycha a văzut-o în fugă şi a rîs. Cîndva i-a spus Sylvestrei că-i va tăia nările ca să poată să-şi scoată tot noroiul din ele.

(„Uvy... caaa...!")

„Am auzit o chemare, Bernardo. Era ceva parcă smuls din maţe."

Călugărul l-a privit cu coada ochiului şi i-a făcut semn să aştepte. Iar Vycha a aşteptat cu faţa vopsită în pioşenie pînă ce învăţătorul şi-a terminat meditaţia.

„Mă crezi?" a insistat puştiul.

Bernardo l-a luat după umeri şi i-a zîmbit cu gura lui ştirbă.

„Mă, Vycha, ia spune tu precis ce ai auzit."

„Doar o chemare, învăţătorule", a spus copilul, furios pe pornirea lui." „Ca şi cînd mă chema cineva."

(„Uvy... caaa...!")

„Acum mă crezi?" a zis copilul fără voie, auzind vocea în minte.

„Ce să cred?"

„Nimic." Vycha şi-a pus capul în pămînt şi a plecat. Iar călugărul a rămas drept lîngă foc, urmărindu-l cu privirea.

2. Vycha a pipăit conturul plin de funingine al mobilului. Muchiile drepte, nezbîrcite, aveau ceva feminin.

Piele de femeie? Pielea merelor pline de sub cămăşile jegoase?

Albă?

Vycha şi-a alungat din gînd imaginea provocatoare de sub retine.

Ce-ar fi spus Bernardo?

Şi totuşi fină. Ca pielea de pe burta Sylvestrei.

Sylvestra! Degetele nerăbdătoare. Alunecînd, alunecînd, alunecînd...

(„Uvy... caaa...!")

Vycha a tresărit şi s-a uitat spre colina unde era prizonier animalul. Nu se vedea decît o mogîldeaţă, nelămurită, deasupra orizontului albicios.

În stradă, mai încolo, un poster, prizonier pe o bucată de tablă, spînzura între capriciile vîntului.

Scîrrrrţ!

(„Uvy... caaa...!")

„Sylvestra! Hai cu mine!"

Fata l-a privit pe sub genele lungi şi a chicotit. Nu-şi mai ţinea degetul în nas şi era aproape frumoasă.

„Vii??"

„E noapte, mă. Unde vrei să mergem?"

„Te duc..."

„Hai, spune!"

Sylvestra a coborît de pe piatră şi l-a împuns cu sînii ei mici. Ceva nelămurit îi fierbea sîngele. Un animal? Două? căldura din stomac?

„Du-mă, Vycha!" a surîs, făcîndu-i cu ochiul.

Iar puştiul s-a înmuiat dintr-o dată, crezînd că vede acel ungher în care se uitase Sylvestra. Şi a simţit fiorul cînd ea l-a atins.

„Dă-l încolo de animal," şi-a spus.

(„Uvy... caaa...!")

Dinspre sud se ridicau blestematele de ceţuri.

3. Ieri, un mobil a trecut zona de demarcaţie a enclavei şi a intrat adînc în teritoriu.

Adrian Lascu - Quo Vadis ?

Vycha se întorcea de la animal, cu mintea încă răvăşită de emoţii. Avea senzaţia că acea fiinţă grotească încearcă din ce în ce mai insistent să-i pătrundă mintea.

(„Uvy... caaa...!")

Şi vocea. Sunetele din timpanele lui.

A văzut mobilul zburînd la rasul solului. Steagul roşu, cu secera şi ciocanul impregnate una peste alta, flutura ţeapăn. Vycha s-a oprit şi s-a aşezat pe o piatră. Nu era întîia oară cînd vedea un „Kaleşna" intrînd în enclavă, însă, faţă de alte dăţi, nu ştia de ce, prezenţa i se părea agresivă.

Din cauza steagului?

(„Uvy... caaa...!")

Doamne! Vocea aia din cap!

Sylvestra îi făcea semne cu mîna de lîngă izba părinţilor.

Mobilul a oprit lîngă el, iar sasul s-a deschis pufnind în vîrtejul comprimat al aerului din pistoane.

Un uriaş blond s-a strecurat afară şi i-a zîmbit. Zîmbea bine, fără să se forţeze. I-a întins mîna.

„Sanghele, eu."

Parcă energia unui fulger se vărsa printre degetele lui puternice. Vycha a zîmbit strîmb, bulversat, incoştient, artificial, sec. Zîmbet de copil tîmpit.

„Vycha."

(„Uvy... caaa...!")

Sunet reverberat în creier.

De ar înceta odată chemarea!

„Sanghele, Vycha, prieteni."

Sylvestra stătea cu mîinile pe lîngă corp şi vîntul îi umbla prin părul negru. Stătea ţeapănă în lumina crepusculuí, cu faţa strîmbată de frică.

Teroare?

Iar proletul stătea între băiat şi fată, dens şi mare ca un munte, zîmbind de parcă şi-ar fi lipit buzele de urechi.

4. „Tu şi tu şi tu..." arăta Sanghele cu degetul în mulţimea de cetăţeni, „mai mult prieten la proleţi decît la impeli. Ăia exploatare şi copii nu viitor."

Sylvestra îl ţinea strîns de mînă pe Vycha. Se uita la proletul cu ochi de oţel, îmbrăcat în tunica sîngerie, însă gîndul îi zbura în altă parte.

(„Vycha! Ce animal ai trezit în maţele mele!")

Îi strîngea degetele. O'încleştare furişată a falangelor. Ele spuneau totul. Cetăţenii nu le vedeau. Ei se uitau la Sanghele, însă ochii le erau inerţi.

„Panvala, tampon. Voi, mai bine simpatizăm la noi. La noi libertate şi tovarăşi egal."

Atunci s-a desprins Bernardo din mulţime şi s-a înfipt în faţa proletului.

„N-avem nevoie de voi. Şi nici de ei." Vîntul îi umfla pulpanele

mantiei, iar fața era una cu crucea mare de la gît. Hotărîte și țepene. dure. **„Sîntem o enclavă mică. Mîncăm, crăpăm și ne iubim. Asta e problema noastră. Și a lui Dumnezeu."**

Cetățenii se uitau la duelul proletului cu Sanghele și din ochi le dispăruse apatia.

Ce or înțelege ei, dincolo de cuvinte? se întrebau Vycha și Sylvestra, frustați de tensiunea clipei.

„Le ajunge un demagog," zicea Bernardo, arătînd spre sine cu degetul. **„Cînd piedezi prea mult și n-o faci cum trebuie, atunci ești un demagog."** Preotul se uita spre cetățeni pe sub sprîncenele lui stufoase, parcă vrînd să-i cîntărească, iar ei își plecau privirile rușinați, căci așa judecau. **„Doi demagogi sînt prea greu de suportat."**

Sanghele zîmbea în continuare, însă începuse să asude. Un vulcan îi împroșca mațele cu lava furiei. Stătea și se uita la slăbănogul cu față pergamentoasă și ar fi vrut să-l terciuiască. Îi era din ce în ce mai greu să-și stăpînească mușchii feței. Să zîmbești, să arăți dinții tăi din titaniu, dinții tăi de luptător prolet, unei mulțimi de idioți. Ochii îi fugeau spre drapelul inert, nerăscolit de nici o pală de vînt, înfipt în unul din locașele în care de obicei stăteau ogivele. Puterea.

„Nu cerem la voi veniți la...," a bîlbîit și apoi a înjurat nevenindu-i pe moment în minte corespondentul cuvîntului „noi". Și a știut că asta era tot din cauza furiei. **„Dăm la voi clone. Bănci de organe, plasmă, infrastructuri din crom."**

„Și ce cereți în schimb?" l-a întrebat sarcastic Bernardo.

„Nu cerut nimic, decît nu primit impeli la voi în teritoriu."

Preotul a rîs. Cetățenii au rîs. Sylvestra și Vycha au rîs. Doar mai auziseră asta. Impelii le-o ceruseră de curînd și le promiseseră în schimb o bijuterie de power plant. Lumină, energie. Nu noapte neguroasă, noroioasă. Strălucire. Însă o graniță adevărată între ei și proleți. Arme.

Sanghele se uita la ei, la fețele lor rînjite. Nu înțelegea.

„Puteți veni oricînd," a încercat preotul să-l lămurească. **„Și voi și ei. Este un teritoriu liber. Puteți veni ca prieteni. Atît."**

„Prieteni?" l-a ironizat Sanghele.

„Ia să ziceți, mă: trăiască tovarășii!" s-a uitat Bernardo spre cetățeni.

„Trăiască tovarășii!" au mormăit cîțiva.

„Vezi?"

Sanghele a pus piciorul pe trapa sasului și i-a mai privit o dată. Să ia cu el imaginea acelor dobitoci. Se gîndea că nu meritase efortul să vină pînă aici. Ce trebuie unei națiuni măreție un scuipat de enclavă?

Doru Stoica - Quo Vadis?

Iar oamenii se uitau la el și știau că au mai triumfat o dată. Atît cît cele două mari puteri se vor teme una de alta, ei, la mijloc, își vor vedea de treburile lor.

5. Cu două zile în urmă, Sașa căzuse de pe un acoperiș și se înfipsese între țepii de oțel ai unui grilaj. Nici măcar nu urlase. Fața i se schimonosise de durere și își pierduse culoarea. Energia din infrastructură se revărsase în pămînt prin răceala barelor ruginite. Fulgerele se contopiseră într-o aură care își pierduse din ce în ce din strălucire.

(„Fericiți cei ce vin în Împărăția Mea", a spus Domnul.)

Sașa căzuse cu fața spre cer. Stătea cu ochii holbați spre nori și Bernardo îi cita din memorie versete din Cartea Sfîntă.

Au venit cîțiva tehnicieni, l-au smuls și l-au întins pe traversele mobilului de salvare. Apoi au zburat spre subteranele Falaxa.

Vycha a suit-o pe Sylvestra călare, lîngă el, pe follceps, iar animalul a zvîcnit simțind chemarea orizontului. Au alergat ca vîntul spre laboratoarele din Falaxa și au asistat, din spatele geamurilor fumurii, la dezmembrarea lui Sașa. Operatorii au înlocuit zonele de infrastructură afectată, apoi au legat copilul într-un mănunchi de cabluri.

„Mi-e frică, Vycha," îi spunea înfiorată Sylvestra. Și nu mințea, căci frisoanele o cuprinseseră în ghearele lor de gheață. Iar Vycha ar fi vrut să o liniștească, însă animalul încă striga în mintea lui.

(Uvy... caaa...!")

Clona nu era maturizată îndeajuns, iar Sașa urma să aibă necazuri, pînă ce trupul lui se va obișnui cu noile organe.

Încă nu se realizaseră conexiunile nervoase.

(Eu, Vycha!")

„Mă strigă animalul, Sylvestra."

Fata îl privea drept în ochi.

„Ești nebun!" i-a spus, dezlipindu-se de el.

Iar el nu a știut să-i explice cum aude în minte chemarea. Și de astă-dată, creatura articulase bine cuvintele. Spusese clar: **„Eu, Vycha"**, așa cum spusese el atunci.

Operația a mai durat cîteva ore.

Sylvestra a rămas lîngă el. Însă nu i-a mai vorbit. Mai erau și alți cetățeni. Venise și Bernardo. A stat între doi puști, ținîndu-i cu mîinile lui noduroase după umeri și le-a spus că în scurt timp laboratoarele de generare a clonelor vor rămîne fără energie.

Seara, Sașa a ieșit pe picioarele lui. Era un pic palid, însă întreg.

„Tii la o alergare?" l-a întrebat cu ochii aprinși Vycha.

Și Sașa a luat-o la fugă spre locul unde așteptau follcepșii legați în lanțuri.

Vycha a rămas puțin surprins că vechiul lui prieten nu-i mai așteptase semnalul, ca altă dată, însă și-a revenit repede și a rupt-o la fugă.

Sylvestra i-a urmărit de pe esplanadă, întrebîndu-se cum a putut unul ca Vycha să-i răvășească emoțiile. Cum a putut un copil s-o facă?

6. Se rostogoliseră prin iarbă.

Timp? Ce timp? Timpul se dilatase. Nici nu mai exista. Nu mai era decît respirația lor șuierătoare, ochii ei și ai lui, injectați, adrenalina bubuindu-le în urechi și mișcările involuntare. Mîngîieri.

Vycha zbura cu ochii minții într-un hău întunecat. Zbura în cer. Nu sub el. Înăuntru.

„Sylvestra!"

Ea îl iscodea vicleană printre gene, ținîndu-l strîns între coapse. Îi apăsa cu unghiile carnea tare a spatelui. Un copil, călare peste ea, cu mintea încă plină de fantasmele animalelor. Însă un copil frumos, cu un trup

Debut -Alina Leon, Sfera, Brăila

apropiat de vigoarea virilă a bărbaţilor adevăraţi.

„Vycha!"

Băiatul a tresărit, căci cerul se rupsese, iar el stătea cu ochii ţintă pe buzele ei bolborosindu-i în delir numele. Ce joc frumos îl învăţase Sylvestra! Jocul bărbaţilor şi al femeilor. Vycha se simţea puternic şi avea curajul să-i privească scrutător trupul.

Icnetele animalului se auzeau slab în vîrful colinei. Creatura visa cu mintea deschisă crevasa în care căzuse mintea captivă a băiatului. Infinitul, grandoarea macrospaţiului. Stele.

„Eu, Vycha, animal, prieteni."

Vocea ieşise şuierată, slabă, însă brută şi foarte apropiată argoului fiinţei mici. Departe de fineţea Myradis.

O auzise şi Vycha. Stătea pe spate, în iarbă, asudat, obosit, cu mintea golită. Cu Sylvestra alături.

Iar fata ţinea ochii închişi.

Ce visezi tu, Sylvestra?

(„Frate!")

„Sylvestra! Iar am auzit!"

„Hîmm?" Întrebare veştejită, obosită, suptă de vlagă.

„Am auzit din nou animalul!"

Sylvestra a întredeschis pleoapele.

„Eşti un copil mare, Vycha."

7. Proletul a rîs atunci. A rîs ca la o glumă bună, iar Vycha s-a simţit ca un idiot. Şi de cîte ori îşi amintea rîsul obturat al propagandistului Sanghele, se îneca de furie.

„La noi un miliard de tovarăşi."

„Ce-nseamnă tovarăşi?"

„Adică fraţi."

Vycha era derutat. Sanghele îi mai vorbise de tovarăşi. El spunea mereu: „ce este al meu este şi al lor", iar băiatul îşi imagina că tovarăşii sînt ceva mult mai presus decît fraţii. În enclava Panvala, fraţii genetici aveau legături strînse, însă nu atît de strînse încît să spui: „femeia mea este şi a ta", sau ce reuşeşti să-ţi pui pe masă seara, să mănînce şi alţii. Burta este burtă. Nu ţine cont de emoţii.

„Sînteţi mulţi?" l-a întrebat cu mintea învolburată. „Vreau să spun, este mult un miliard?"

„Dacă e mult?!" a grohăit Sanghele. „Sînt aşa de mulţi, băiete, că dacă noi am pişa pe voi, v-aţi îneca."

„Atunci," a ripostat rapid Vycha, „şi graniţele voastre s-ar îneca. Ce frumos le-ar sta grănicerilor voştri cu uniformele îmbîcsite de urină!"

„Asta nu va fi. Noi avut sistem defensiv, telecomandat de sateliţi. Orice agresiune, că voi faceţi, sau impeli, este antedeterminată şi în jurul Marelui Imperiu Prolet, creşte zid indestructibil."

Cîtă emfază! Vycha îi vedea nările umflîndu-se cînd rostea „ Mare Imperiu Prolet".

„De ce nu-l lăsaţi activat tot timpul?"

„Consumă energie mult."

Au mai lălăit mult după aceea, însă Vycha îşi pierduse interesul. Şi nici proletul nu venise în Panvala să vorbească special cu el.

L-a aşteptat pînă a dispărut sub orizont şi s-a întors acasă.

A doua zi a încălecat follcepsul şi a alergat ca vîntul pînă la graniţă.

Proleţii din adăposturi i-au făcut cu mînă şi au strigat ceva în limba lor.

Vycha s-a făcut că nu vede, a luat o piatră şi a aruncat-o repede dincolo. Era o piatră mare, colţuroasă, numai bună să ciocăne cum trebuie pe o cască sîngerie de prolet. Însă ea s-a pulverizat în aer, pînă să-şi atingă ţinta.

Proleţii grohăiau, bătîndu-se cu mîinile de coapse.

Iar Vycha, ca un fraier, a plîns.

8. Bătea vîntul atît de tare, încît şi-au tăiat genunchii şi de sub derma bătătorită, telescoapele fermurate au ţîşnit ancorîndu-şi pe marginea gropii.

Animalul încă era acolo, însă încercarea chinuită de a ieşi se stinsese. Pereţii abrupţi se acoperiseră cu mucilagii albicioase şi luceau ca lumina cerului.

Sylvestra, cu degetele crispate în grohotişul uscat, îl privea cu ochii măriţi, înfricoşată, ar fi vrut să fugă, ruşinată, nu-l crezuse pe Vycha, ochii i se înfipseseră jos şi rămăseseră înţepeniţi. Nu era nici o fantasmă. Era adevărat.

„Animalul!" i-a strigat băiatul în urechi.

Vîjjj...! Vîntul vînăt. Turbat.

Cîteva tufe măturau pămîntul lîngă ei.

„Eu, Vycha, prieten! Frate!" urla Vycha, iar din fundul gropii se auzea o mîrîitură ciudată, care aducea destul de bine cu cuvintele care strepeziseră maţele vîntului.

„Sylvestra, prieten!" a insistat.

„Sylvess... traaa...!" s-a auzit de sub ei.

Iar fata şi-a tras telescoapele şi a luat-o la fugă, cu plasma curgîndu-i pe picioare.

Vycha a rîs văzîndu-i panica, s-a dezlipit de pămînt, şi-a făcut cîteva suturi cu sineps peste rănile genunchilor şi a urmat-o.

„La revedere!" a ţipat cu spatele la groapă.

„...Vedeee... reee...!"

9. Nimeni nu se gîndise de unde vin nomazii. Pînă în acea noapte cînd îi văzuse băiatul Vycha.

Fusese o noapte ca oricare alta. Lunile Dextra şi Myrtha răsăriseră de cîtva timp şi umpluseră landul cu umbre, iar dinspre sud, din acel no man's land cu graniţele fosforescente şi înalte pînă sub burta cerului, veneau ceţuri pulsatorii, roşiatice, ca şi cînd o inimă uriaşă ar fi pompat radiaţie luminoasă.

(„Crede şi nu cerceta.")

Vycha, ţinînd-o de mînă pe Sylvestra, alerga de-a lungul canalului prin care curgeau reziduurile Panvalei. Apă galbenă, urît mirositoare, băşicoasă, rîncedă, greţoasă, urinoasă, în trecere prin enclavă, suptă de acel sud de care n-a trecut nimeni. Şi din care n-a venit nimeni, cu excepţia nomazilor. Acel „zid"(?) în care lumina dispare într-un gît nesfîrşit, lăbărţat. Pămîntul se termina acolo. Îţi era frică să înaintezi. Ca şi cînd, dacă ai mai fi făcut un pas, te-ai fi putut prăbuşi în gol. Pămîntul dispărea brusc, cerul dispărea brusc. Negură. Nimic. Asta era. Nimic. Iar cînd peste Panvala cădea noaptea, dinspre sud veneau ceţuri dense, fără miros.

Atunci cetăţenii izolau izbele, să nu pătrundă sunetele. Căci nu te puteai împotrivi. Erau nişte sunete care îţi îmbătau creierul, îţi topeau siliciul reţelelor, te făceau să te tîrăşti ca un vierme, te răscoleau, te spărgeau.

(Liniştea serii este vicleană.)

Vycha văzuse cîteva siluete. Era uşor să le vezi.

Nomazii aveau straie albe, bogate în farduri, în strasuri argintii şi deşi lumina era palidă, tot ajungea ca să îi vezi. Veneau încet peste smîrcuri. Veneau cîntînd. Iar în spatele lor, nimicul(?) părea şi mai negru.

În acea noapte, cetăţenii, după ce nomazii au pătruns în oraş, au energizat zidurile. Au făcut această risipă. Întotdeauna făceau această risipă cînd veneau ei. Merita. Şi merita de asemeni să aibă o noapte în care să nu se mai teamă de ceţuri. Dar pînă în acea noapte, pînă ce nu le-a spus Vycha, nimeni nu a ştiut că nomazii veneau DE ACOLO.

10. „De unde ziceai că vii?" îl întrerupse Vycha pe bărbosul posac.

„N-am zis de unde."

„Şi totuşi?" nu s-a lăsat băiatul.

Omul i-a arătat cu degetul spre nimic.

Vycha s-a uitat într-acolo şi a simţit cum îi îngheaţă coşul pieptului.

„Ce e dincolo?"

„Un cur, mă. Asta e. Un cur prin care o lume îşi aruncă gunoiul în lumea voastră."

Vycha era derutat. Cum adică, altă lume? Alt imperiu?

(„Vycha, animal, prieteni.")

Băiatul stătea lîngă nomad, sprijinit cu spatele de stîncă şi vroia să înţeleagă. Însă vocea nu îl lăsa. Motiv? Poate că era incapabil să înţeleagă.

„Mă, Piro," s-a ridicat el, **„sînt tîmpit. Recunosc că sînt tîmpit. Eu, altă lume înţeleg ceva din care să vină animale, că ăla din groapă, sau altceva, nu indivizi ca tine. Să vină ceva care să nu semene cu noi. Aşa înţeleg eu altă lume."**

Piro a rîs gros şi faţa pergamentoasă i s-a întins cîteva clipe. Şi-a mîngîiat cozile groase de păr şi l-a luat pe băiat în bricul ochilor săi oţeloşi.

„Lumea voastră şi a mea. Şi încă o mie de alte lumi. Toate în acelaşi loc. Lumi virtuale. Curve, băiatule. Cele mai mari curve."

Bărbosul a tăcut cu ochii îndreptaţi spre nimicul sudic. Se gîndea la Paradoxul Svolsen, la realităţile virtuale prospectate de menthat, la miile de lumi posibile. Se gîndea la lumea lui, la munca lui. Worker în lumea originară. Se gîndea cum fugise, cum devenise nomadic man, cum alerga lîngă buboşii zdrenţăroşi, ce poftă avea de fugă. Cît mai departe!

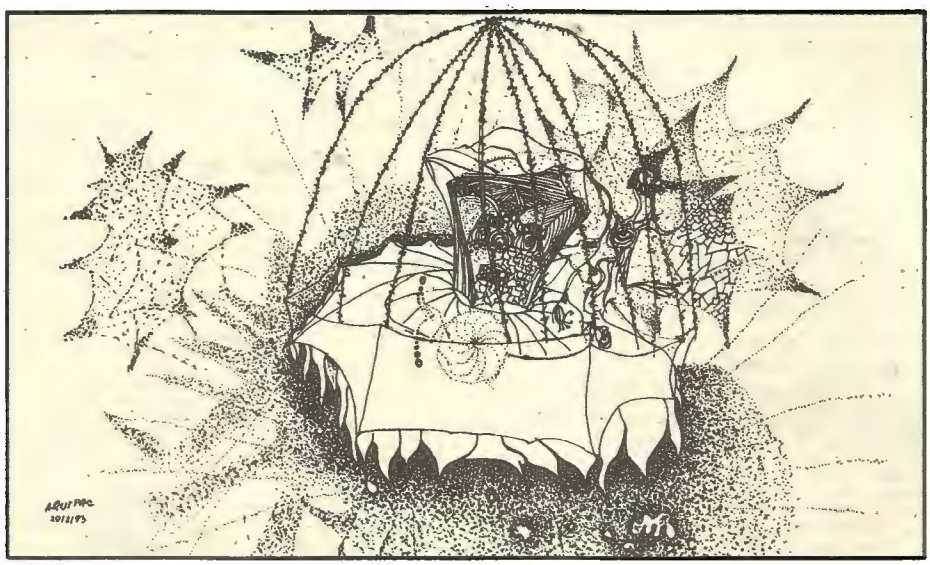

Debut -Alina Leon, SFera, Brăila

Însă laserii îi găseau oriunde şi-i atomizau. În alte locuri. Pentru că aveau prea multă libertate. Libertate. *'Tu-i gura mă-sii de libertate!*

Stătea şi se uita la acel copil, la ochii lui curioşi, la coama blondă, ca a animalelor de stepă. Stătea şi judeca. Aşa cum făcuse cu mii de „alţii" în alte realităţi.

(„Cînd mă vor găsi laserii? Unde mă vor trimite?")

Se uita peste capul băiatului. Spre ai lui. Spre nomazii lui. Spre liberii lui. Spre făgăduinţa lui. Se îneca, se înfuria, se domolea înăuntru.

11. Piro a mers încet. Sylvestra a mers încet. Vycha a mers încet. Parcă i-ar fi împiedicat cineva. Mohorîţi, gîrboviţi. Cu faţa spre colina animalului. Şi totuşi îşi ţineau ochii în pămînt, ca şi cînd i-ar fi durut vederea locului, ca şi cînd le-ar fi putut scurge orbitele.

(„Vycha, Sylvestra animal, prieteni.")

Copiii au tresărit, căci auziseră vocea. S-au uitat în faţa lor şi n-au văzut decît protuberanţa din mijlocul smîrcurilor. Dogoare. Unde de şoc ale pămîntului încins sub arşiţa soarelui Mataka. Marele soare Mataka. Al enclavei, al proleţilor şi al impelilor. Dar nu al nimicului. Al nimicului era nimicul. Nu putea fi Mataka. Mataka era zare, lumină, vedere. Mare şi roşu. Se uita şi Piro la el. Spunea simplu: Soare (nume propriu). Nostalgie. Soarele Pămîntului primordial. Ce căuta aici? Ce atracţie aveau ţîncii asupra lui?

(Doamne! Laserii!)

Iar animalul a simţit mişcarea aerului, a fiinţelor mici tăind şuierul vîntului slab, uscat, de după-amiază. A deschis scutul mental şi a aşteptat. Imaginile au început să sosească, vagi la început, apoi, pe măsură ce fiinţele mici înaintau, de o rezoluţie din ce în ce mai bună.

(Gînd matrice: fiinţe mici, însă puternice.)

Era şi unul nou cu ei, unul cu mintea mai puternică, cu gînduri despre realităţi virtuale. Alternative ale unei lumi. Ce complexitate!

Fiinţa din groapă trecea cu ochii minţii creierele lor, prin emoţiile lor, prin amintirile şi gîndurile lor, prin tot ce însemnau ei. Se simţea obosită, răvăşită, răpusă, ca şi cînd oboseala ar fi durut. Emoţia, oboseala...

Creatura s-a încordat cîteva clipe şi s-a simţit privită. De undeva de sus, din secretul extraatmosferic. Un satelit? Parcă simţea ceva pe spinare, pe varane, ceva o explora, o măsura.

A stat tensionată, a calculat, a interpretat şi a erupt spre ţintă tot fluxul energetic de care era în stare.

Explozie. A auzit-o în minte. Aproape a văzut-o. Apoi n-a mai auzit decît frînturi de limbaj, acel limbaj abrupt al fiinţelor mici apropiindu-se, acel limbaj sfărîmicios ca al pietrelor, ca al cristalelor vayte, departe de fineţea şi sensibilitatea limbii Myradis.

„Poate e din altă realitate", îşi dăduse cu părerea Piro pe marginea gropii, înfiorat de vederea monstrului. **„Asta e un semn că lumea voastră va fi călcată de un U-TV. Ei îşi fac întotdeauna un areal cît mai înfiorător. O lume pe care s-o calce în picioare."**

Vycha şi Sylvestra l-au scrutat fără să înţeleagă nimic. Ce a vrut să zică nomadul? Ce *U-TV?* Ce...? Erau atîtea întrebări încît nici nu au mai avut puterea să îl întrebe.

Iar Piro nu s-a gîndit să le explice. Ce să le explice? Că unul din lumea Svolsen putea oricînd să distrugă această realitate virgină? Ce ştiau copiii despre lumea Svolsen? Nu ştiau decît pămîntul lor. Ei şi impelii. Şi proleţii. Cu mizeriile şi bucuriile lor. Simple. Dar ale lor.

„Eu stea", s-a auzit din fundul gropii. „ Myradis".

Nomadul a tresărit. Copii au tresărit. S-au cutremurat de frică. Piro şi Sylvestra au fugit. Animalul vorbise. Vycha a rîs. Un hohot isterizat, nefiresc. Rîsul lui i-a urmărit pe fugari mult timp, pînă a venit epuizarea, sleiala muşchilor, resemnarea.

Piro şi Sylvestra s-au aruncat în iarbă, în crudul stepei, împrăştiind florile, făcînd să geamă uscăturile.

Iar atunci, nimicul negru a urlat şi laserii au ieşit din carnea(?) lui prinzînd nomadul, transformîndu-l în molecule, făcîndu-l să piară ca şi cînd n-ar fi fost.

Sylvestra a plîns înfiorată, iar pe marginea gropii, animalul l-a prins pe Vycha între varanele sale şi l-a fecundat.

12. „Nu ştiu ce e cu el, Bernardo", i-a spus Sylvestra preotului. Şi îl era frică. Îl era frică să-l privească. Vycha tremura din tot corpul, asuda, pielea i se uscase şi se exfolia ca noroiul uscat.

Bernardo a mîngîiat fruntea băiatului şi a început să recite versete. Cuvinte alungătoare de rele, de bube şi răni. Apoi i-a citit din Carte primele fraze ale exorcizării. Mai veniseră cîţiva cetăţeni, însă nu făceau nimic. Se uitau. Maşini de luat imagini.

Sylvestra era furioasă. În acele clipe i-ar fi ucis pe toţi. Le vedea mutrele şi neputinţa. Mai ales neputinţa.

A luat Apa Sfîntă de la Bernardo şi l-a tîrît pe Vycha în izba ei. L-a aşezat pe leandă şi a energizat-o. A auzit bîzîitul curenţilor de joasă frecvenţă şi a avut senzaţia că Vycha se simte mai bine. I-a dat să bea din Apa Sfîntă, i-a desfăcut hainele şi i-a privit trupul. L-a mîngîiat.

Iar Vycha, aproape inconştient, a simţit începutul erecţiei şi i-a fost ruşine. Însă fata l-a ajutat s-o uite. Căci acolo, în furnicăturile în dermă ale curenţilor, s-au împreunat.

⚖⚖⚖⚖⚖

Ce febrilă a fost acea noapte!

Nervii cetăţenilor erau întinşi la maxim. Însă nu ştiau de ce. Au energizat pereţii oraşului şi au aşteptat. Dar nu ştiau ce aşteaptă. Era doar presimţirea, şarpele din maţele lor.

Follcepşii se smulseseră din lanţuri şi alergaseră spre smîrcuri. Se loviseră de scuturile energetice, sinucigaşi, şi acum gîfîiau în bălţi de sînge.

Şi cînd au răsărit lunile Dextra şi Myrtha, s-a auzit urletul. Sylvestra a ieşit din izbă spărgînd uşa (de unde atîta putere?), şi s-a prăbuşit în nisip cu mîinile înfipte în carnea abdomenului. Dintre sînii mici, abia mijiţi, pielea se întinsese peste o

Grafică - NICU GECSE

uriaşă sferă care stătea gata s-o spargă.

(Durerea! Grotească!)

Cetăţenii s-au aşezat în cerc pe lîngă ea şi n-au îndrăznit s-o atingă, căci erau speriaţi. Vedeau burta fetei umflîndu-se cu fiecare clipă care trecea. Iar cînd nu a mai suportat, cînd uriaşa forţă dinăuntru a erupt, s-au trezit cu feţele pline de plasmă. I-au simţit gustul pe buze. Le-a fost scîrbă.

Ce chin era pe Sylvestra! Gaura mare din abdomen eliberase un ou uriaş, translucid, cu ceva grotesc înăuntru, ceva care se mişca, trăia, împrăştia frică şi imagini de coşmar în creier.

Vycha ieşise şi el din izbă şi se apropiase greoi, abia ţinîndu-se pe picioare. Îşi făcuse loc printre cetăţeni, îi dăduseră voie să treacă, vedeau cum îi curgea derma dezvelind infrastructura. Însă băiatul păşea. Stîngaci, dar păşea. Stîng, drept, scormonind nisipul cu botul bocancilor.

„**Sylvestra!**" Ar fi vrut să urle, însă nu putea.

Mîna puternică a armurierului i-a oprit înaintarea. Vycha i-a văzut armele lymchak şi craniile agăţate în lanţuri, în brîul de unităţi mentale. I-a văzut privirea ucigaşă măsurîndu-l, dinţii piliţi şi pometii proeminenţi. Şi-a simţit capul dat pe spate şi una din armele lymchak a scînteiat deasupra lui. A văzut moartea. Cetăţenii au ţipat, însă mai tare decît ei a ţipat Bernardo. Vycha i-a văzut haina lungă, fluturînd în mulţime. A ştiut că vine să oprească mîna ucigaşă. Iar armurierul şi-a intensificat presiunea falangelor. Nu a stat niciodată în firea preotului să se amestece atunci cînd armurierul îşi făcea treaba, căci uriaşul bătrîn venea însoţit de cei doi operatori numai cînd răul trebuia extirpat din rădăcini. Şi operatorii îşi începuseră deja treaba, lingînd cu flăcările aruncătoarelor oul şi pe Sylvestra. Iar fata se mai zbătea încă, învăluită în arşiţă, dezmembrată, calcinată. Urla.

Urla şi animalul în vîrful colinei şi cetăţenii nu ştiau unde să se uite mai întîi.

Bernardo l-a luat pe Vycha între mîinile sale.

În vîrful colinei, o explozie înspăimîntătoare a aruncat în aer hălci mari de pămînt şi a făcut retinele să se strîngă.

Vycha şi-a încordat mintea, căutînd să audă animalul. Însă, acolo unde ştia că îl găseşte, nu mai era decît ecoul exploziei.

„**Sylvestra!**" A încercat să se smulgă din mîinile preotului, iar operatorii şi-au îndreptat boturile aruncătoarelor spre pieptul lui.

„**Stai liniştit Vycha!**" i-a spus Bernardo. Calm, însă imperativ.

Operatorii aşteptau, armurierul aştepta, cetăţenii aşteptau. Dar Vycha a rămas nemişcat, uitînd pentru o clipă de Sylvestra, căci dinspre sud nimicul s-a cutremurat, le-a zdrelit timpanele. I-a durut acel tunet (?).

Şi toţi s-au uitat spre acolo, aşteptînd să se întîmple destinul.

QUO VADIS ?
Ploieşti

Ana-Maria NEGRILĂ

COPILĂRIA LUI MUNCHAUSEN

Sugarul, puştiul ăla de cîteva luni, lăfăit pe celălalt fotoliu, zornăie din lanţurile cereb şi încearcă să te lovească. Nu te fereşti, nu ştii cînd o să-i vină chef să-şi mişte mîinile palide, limfatice, pe tastatură. Creierul îi este etalat în faţa ta, aşa cum şi gîndurile tale îi sunt transmise de auxiliar, dar nu vezi nimic, nu desprinzi nimic. Nici nu ai ce alege din întunericul unei minţi subdezvoltate ca a lui.

Doar cîteva imagini, doar cele din principal, din encefalul minuscul ce-i mobilează capul pleşuv - o reţea de ochiuri periculoase, ca cea în care a încercat să te atragă, o spirală, o matrice umană strîmbă, o caricatură pe care a perceput-o în primele momente de viaţă, un punct luminos pulsatil, o reprezentare vagă a organicului. Creierul auxiliar e cel care a colectat informaţiile şi l-a transformat într-un testator.

⚖⚖⚖⚖⚖

Sărbătorim. Stăm în peşteră, miroase greu a lilieci în putrefacţie, am aprins focul care ne încălzeşte chiar şi prin visul joc, nu e adevărat că deasupra noastră există un tavan de sticlă neagră, imitaţie de piatră şi calciu; carnea friptă se transformă încet în cenuşă, nisip carbonic, grăsimea sfîrîie, mă aşez mai departe de voi; ne învîrtim parcă în cerc, îmi place invenţia sugarului, mă atrage pătratul negru - ieşirea octogenală şi noaptea de dincolo de ea, îmi plac stalactitele care se preling pe ecranele sprijinite de perete, oglinzile ca pătrăţele alb - negru ale unei table de joc, ca nişte cărţi de tarot, am cîştigat - terminat deja toate partidele, şah-mat pentru cea care doarme la ora asta îndopată cu vise, cu licorile sintetizate de baby şi cu jocurile la care ne cuplăm în fiecare noapte.

⚖⚖⚖⚖⚖

Plouă. Aerul e umed şi sus, în interiorul cupolei, se condensează viitoare picături sonore, plescăind pe caldarîm. Umbli pe stradă şi pe un stîlp vezi scris: „Paradisul femeilor şi al copiilor" cu litere metalice acoperite artistic de pete vechi de rugină. Acesta e locul unde n-ai mai fost de cîteva luni, plin de maghernițe vopsite strident şi de nisip maroniu. La numărul 13, la fostul tău magazin de vise s-a şi instalat cineva. Ştii tu cine. Un tip care aruncă banii, un fost lucrător care vroia să intre în afaceri şi l-a plătit pe sugarul lui Saron. Eşti singura care a scăpat, dacă se poate spune aşa ceva despre o faţă împietrită într-un rînjet pînă la urechi, circular aproape, şi un cristalin înţepenit şi înlocuit apoi de o placă transparentă şi bio şi sintetică.

Celelalte nu şi-au mai revenit, arse şi cu creierii prăjiţi. Au murit în vis, în peşteră. Asta e.

Baby e acum cel mai mare testator într-un cartier în care toată lumea se ocupă de aşa ceva. Te-ai întors numai pentru o cuplare directă cu el. S-ar putea să refuze, dar nu şi dacă îi ungi bine patronii. De fapt, ce a fost a fost, acum nu-ţi mai pasă de el, vrei doar să-l învingi şi să iei recompensa. Toţi fac asta, unii creează şi se îngraşă un timp, apoi vin alţii şi-i dau la o parte. Cît pentru sugar - multă, multă sănătate, el n-are importanţă. Putea să fie orice testator. Numărul 13 e pe ducă.

⚖⚖⚖⚖⚖

Ocoleşti liliecii fosforescenţi care se tîrăsc pe jos şi luminează drumul spre magazinele de vise. Reclamele tatuate pe pielea aripilor, gravate pe cartilagii, însemnate în interiorul emisferelor cerebrale, te îndeamnă să le urmezi. „La Lumina Verde" o fostă firmă concurentă, „La Paradisul Vechi", cei mai buni sugari creatori de jocuri, cele mai sigure cuplări. „La Paradisul nr. 13". Asta e. Îl urmezi pe Lark, liliacul care şchioapătă, năpîrlit, cu aripilile mîncate de acizi. Tot mîna lui baby. O dată aruncase cu fosfintă spre Saron şi Lark sărise să o acopere şi lichidul se vărsase pe el.

Nu te recunoaşte. Merge cu capul în pămînt cu urechile ascunse în teci de piele cusute cu semne negre şi roşii - pici, trefle, cupe. Nu-i vorbeşti. Intraţi în dugheană, o casă scundă, ruinată atît cît să atragă atenţia. Înăuntru nu s-a schimbat nimic, aceleaşi granule maronii, praf expandat, sclipesc răspîndite prin colţuri, aceleaşi pînze, fire sintetice, uzate. Acelaşi nisip.

Acesta e locul unde te poţi odihni după muncă. Cel mai căutat din tot oraşul.

Îţi plăteşti taxa la un tip încovrigat într-un scaun, un bătrîn care îţi rînjeşte cu proteza oglindită implantată în locul dinţilor. Vezi imaginea deformată a unei feţe şi ţi se pare că eşti cam palidă.

⚖⚖⚖⚖⚖

Sărbătorim pentru că afacerile merg bine. Sugarul se jură că o să ne distrăm în peştera din vis, dar acum întîrzie să oprească petrecerea, e doar creaţia lui, totuşi ne-am cam săturat şi vrem s-o ştergem, dar petecul de noapte apără ieşirea cu un dop de întuneric; Saron şi celelalte testatoare aleargă pînă la oglinzi, pe acolo nu se trece, asta e, eu stau lîngă foc şi le privesc, nici o şansă de umblare - baby a jucat dublu, vrea să ne zdrobească într-un colţ al minusculului său creier, vrea să scape de Saron pentru că nu-l lasă să-şi manifeste talentele de jucător; focul mă ascunde, mă confund cu energia lui, Saron alunecă pe cadavrele liliecilor, stalactitele curg şi o acoperă cu un înveliş dur de calciu, o cristalidă. Rămîn doar eu, coconii albi strînşi în jurul testatoarelor şi

Lucian Dănilă - Tulcea

liliecii putrezi.

⚖⚖⚖⚖⚖

Pereţii sunt stropiţi cu picături în formă de pici, cupe, trefle - simboluri greu de decodificat, acum cînd la numărul 13 nimeni nu se mai ocupă cu ghicitul şi cu premoniţiile plătite. Asta era ideea fixă care-o bîntuia pe Saron din cînd în cînd.

Baby aşteaptă. Alegi lanţurile. Dacă reuşeşti să-l atingi măcar o singură dată rămîne un copil, cu mintea ştearsă de întîmplările ultimelor luni, cu auxiliarul care îi înmagazina informaţiile, distrus. Ştii că nu vrea să ajungă un sugar care urlă şi-şi udă scutecele. Aşa cum s-ar fi întîmplat dacă lui Saron nu i-ar fi venit să-l folosească drept testator. Bebeluşul care încearcă jocurile, le aruncă la gunoi pe cele slabe, le reţine pe cele bune. Primul de acest gen din cartier. N-ar fi trebuit să-l conecteze la auxiliar. A fost o greşeală, a lui Saron. Îi trebuia cineva loial care să n-o vîndă primului venit. Baby l-a aşteptat pe al doilea - un tip care voia să ne scoată din afaceri ca să se plaseze în locul nostru. Nr. 13 era aşezat strategic chiar la graniţa dintre cartier şi oraş.

⚖⚖⚖⚖⚖

Saron avea tot felul de ambiţii ciudate. De obicei o lăsam în pace, doar era şi ea patroana magazinului. „Baby e de verde", ne tot repeta, „Tot cei mai bun, pentru el". Chiar şi eu mă săturasem s-o ascult, dar sugarul care depindea de ea?!" Întreabă cerul şi punctele de pe cupolă şi descoperă ce prezic". Odată a adus un joc de ghicit, o găselniţă de genul celor care se moştenesc şi care merge la fix. Se suprapunea perfect peste scrînteala ei. Era o dischetă verde, afumată de mîinile atîtor generaţii - amprente peste grăsimi şi grăsimi peste firicele de praf. Am crezut că n-o să se întîmple nimic, dar pe ecran a apărut un text, ultimul înregistrat: „Ideea e să

găseşti al 150-lea cuvînt de la început şi corespondentul lui numărînd de la sfîrşit".

Au ieşit două grupuri, de cinci şi şase litere.

Pentru Saron - carcasă şi negru.

Pentru Baby - munte şi închis.

Ni se atrage atenţia că sugarul era străstră- stră- ul unui barosan pe care Sufletele-Knorr-cu-Sparanghel ale secolului 16 îl numiseră Shakescene - scutură scenă pentru că din asta îşi cîştiga traiul. Un artist. Probabil nu era adevărat dar Saron o credea şi dacă mergea şi pentru reclamă...

⚖⚖⚖⚖⚖

Sărbătorim. Bebeluşul ne-a transmis că a descoperit un nou vis, să ne conectăm toate şi să nu avem nici o grijă că nimeni n-o să ne deranjeze; dar nu spun nimic, cine m-ar crede că o să ne trădeze? E gata copt pentru asta, s-a dus afacerea noastră, nu e mai bun decît maturii pe care i-a înlocuit, cei care ne furau jocurile şi lucrau mînă în mînă cu traficanţii, multe pierderi şi multă bătaie de cap, cu tipii veniţi după distracţii.

⚖⚖⚖⚖⚖

Înainte să mă întorc în cartier, cineva mi-a spus că, după povestea cu moartea lui Saron, baby s-a simţit cam zguduit, a refuzat să mai fie testator şi s-a apucat de lupte. Dar avea o problemă - începuse să nu suporte verdele, nu cel obişnuit de pe cuibul său metalic scrijelit cu stele, ci culoarea corespunzătoare pajiştilor întîlnite în vise. O boală destul de rară; nimic care să genereze un geniu testator. Se zvonea că actualul lui patron s-a lăudat unor prieteni cît este sugarul lui de grozav, cum maladia lui atrage tot mai mulţi clienţi, pentru că toţi încearcă să-l învingă folosindu-se de povestea asta cu verdele şi nu reuşesc. Nu fac decît să-l enerveze. „Ai grijă", mi s-a atras atenţia „dacă vezi că tipul e prea tare pentru tine mai bine te retragi - o dai încolo de recompensă. Nu ai idee ce poate să facă". Poate nu ştiam, dar nu era greu să-mi închipui, doar îl cunoşteam de cînd avea cîteva zile.

⚖⚖⚖⚖⚖

Sugarul s-a obişnuit cu hrana supervitaminizată şi adusă la nas, cu scotocitul prin minţile altora cînd aceştia îşi pierd controlul în vise. Aşa a aflat că am zăcut trei luni în oraş sub o carcasă palidă ca cearcănele unor pahiderme prăjite la soarele deşertului. Transparentă. Maronie. În interior oamenii păreau nişte insecte prinse în chihlimbar, identice ca începuturile textelor 150-146 de pe discheta lui Saron. Diferit de ce există în cartierul de jocuri, dincoace de zid, altfel paradisul nu ar fi fost aici, ci acolo. În oraş muncesc şi se odihnesc vizitatorii noştri din timpul nopţii, o distracţie de două schimburi la instalaţiile ce permit aclimatizarea în sectorul cu vise; ca să nu ne prăjim de cald.

În camera securizată de la numărul 13, stau la taclale cu sugarul. În ultimele luni s-a umflat, are colaci de grăsime la încheieturile mîinilor şi răsuflă greu, un hîrîit monoton şi plicticos ca un cîntec de leagăn.

Are trei lanţuri. Două foarte periculoase, unul neutru. Cam asta am şi eu. Fiecare verigă se deschide într-un cleşte care te poate bloca dacă te atinge. Doar atît. Amîndoi conectaţi direct prin gîngania minusculă numită „limbricul liliacului", prinsă în mufa cervicală. Amîndoi pe aceeaşi felie de întuneric.

Îl vezi ca o siluetă colorată, strînsă într-o poziţie fetală, rotundă, un soare în miniatură. Razele sunt lanţurile, cereburile. Ai fi preferat o minge verde, proaspătă şi răcoroasă. Dar aşa ai un miez incandescent, pulsatil.

Mîinile ţi se plimbă pe tastatură. Bebeluşul, leneş ca cei din specia lui, aşteaptă să acţionezi prima. Cu luni în urmă, nu exista nici un baby-testator, dar acum te împiedici de ei pe toate drumurile şi sugarul lui Saron nu-i primul pe care încerci să-l anihilezi. Punct ochit, punct lovit. Dacă îi distrugi auxiliarul, e terminat. Nu-i mai rămîne decît chisăliţă din găoacea aia cu diametrul de 10 centimetri căreia îi zice cap. Şi pînă la un an numai ga, ga şi cu perspective bisilabice dacă se dă precoce. Fără nici o amintire.

⚖⚖⚖⚖⚖

Lanţurile parcă zbîrnîie deşi nici un sunet nu există aici. Aşa îmi place să cred - că emit un bîzîit oarecare şi că baby îl aude şi face în pamperşii lui de muzeu.

Ce se întîmplă acolo... Îţi bălăbăneşti capul, miezul fierbinte al soarelui...

Cereburile aleargă spre replica mea, primul e cel neutru, îl recunosc după graba cu care se ondulează prin spaţiu. O să mă lovească. Dacă vrea să mă convingă să mă folosesc de verde, n-a nimerit-o. „Există un ecran auxiliar". Mă decuplez, gîngania zboară din mufă şi cade pe podea, cu un pocnet de gîndac terciuit.

Lanţurile lovesc, energia lor mi-ar fi fript creierii dacă s-ar fi aflat prin regiune. Dar n-a fost să fie... .

Protecţia mea a dispărut, reprezentarea bebeluşului se agită pe ecran. Nu-şi dă seama ce s-a întîmplat. Trişez, ştiu că trişez, dar gata cu prostia de joc. Şi cu recompensa. Îl privesc cum mîngîie tastatura cu degetele ca nişte beţe. Cu unghiile vopsite în verde. Ochesc creierul auxiliar aşezat lîngă el. Auxiliarul fragil. De ce nu, de ce nu. De fapt...

⚖⚖⚖⚖⚖

Paznicul apare imediat cu faţa de culoarea canalelor putrede de sub cartier, se repede la baby, îl scutură. Averea mea nepreţuită la tine venea tot oraşul... Auxiliarul zace sfărîmat într-un colţ ca lovit de energia cereburilor. Dar n-a fost să fie.

- Uite ce e, îi spui. Acum nu mai ai ce face cu el. Orice informaţie s-a dus. Aş putea să-l iau, să-l cumpăr.

Se holbează la tine, îi tremură mîinile cînd înhaţă banii pe fundalul unui plîns isteric de copil de trei luni uitat în ploaie. Sugarul îşi roade nervos unghiile. Cu ochii înnecaţi în grăsime. Sughite.

Cu oarecare întîrziere aflăm că realizatorul afişului celei de a VIII -a Convenţii Jeux de Roles & Warhammer Battle este Lucian Dănilă din Tulcea.

Altă scrisoare deschisă
După ce au fost deschise,
citite și publicate
cele semnate de
Mioara Negulescu și Doru Pruteanu

Doamnă/Domnișoară Negulescu și Domnule Pruteanu

Această scurtă intervenție nu vă este adresată direct dumneavoastră, deoarece nu vă cunosc personal și nu-mi permit să dialoghez, chiar prin intermediul revistei **„Jurnalul SF"** cu persoane străine. Această scrisoare este adresată fanilor SF, atît celor care cunosc gramatica limbii române la perfecție, precum și celorlalți (în rîndul cărora intru și eu).

Mai întîi a fost scrisoarea doamnei/domnișoarei *Mioara Negulescu*, care la timpul ei - respectiv nr. 87 al JSF-ului - m-a supărat nespus și pentru care îmi pregătisem - în gînd, ce-i drept, un răspuns corespunzător. Dar timpul a trecut, compoziția chimică a reacțiilor nervoase a revenit la formula normală, și „luat" de valurile vieții cotidiene, am uitat. A urmat, însă, scrisoarea domnului *Doru Pruteanu*, din **JSF nr. 91**, și mi-am zis: ***„Așa nu se mai poate, trebuie luate niscai măsuri adecvate și, eventual, eficace"*** (sînt conștient că am folosit, atunci cînd am gîndit această frază, cel puțin un cuvînt care nu există în DEX, dăr ăsta-i adevărul).

Pentru a nu o lungi prea mult cu introducerea, consider că trebuie să le facem celor doi „pîrîți" radiografiile personalităților, ca să știm cine sînt ei. Ei bine, doamna/domnișoara **Negulescu** și domnul Pruteanu sînt **CADRE DIDACTICE** (adică profesori) și **NU AU CE FACE**. La prima vedere nu cred că v-am impresionat prea mult cu aceste dezvăluiri, care nu sînt nici măcar senzaționale *(ceva a la „Evenimentul Zilei": membrii unei loje masonice care luptă pentru desființarea fandomului românesc, sau fondatorii „Asociația pentru stîrpirea agramaților din fandom"*). Dar să revenim. Afirmația că avem de-a face cu cadre didactice trebuie subliniată cu ideea, că există unii profesori care, din cauza stresului profesional, se transformă în adevărați vînători de greșeli, devenind pentru elevii lor adevărate „calamități", denaturînd astfel specificul meseriei de dascăl. Este vorba, trebuie să o spunem - de o adevărată boală profesională, asemănătoare doctorului psihiatru nebun (care vede în orice trecător un pacient) și polițistului tîmpit care vede în orice cetățean, un delicvent. Ceva asemănător se întîmplă și cu cei doi profesori, care nu sînt capabili să lectureze ca orice om normal un text. Pentru ei o pagină tipărită este un excelent cîmp de vînătoare a greșelilor. Nu am de unde să cunosc modul de lucru al distinșilor la catedră, dar nu este exclus să facă parte din categoria acelor profesori pentru care formarea unor deprinderi la elevi este un obiectiv pedagogic situat într-o ceață deasă, și doar corigența și repetența fiind „materialul didactic" cel mai utilizat. Fiecare dintre noi a avut de-a face cu cel puțin un asemenea profesor, în viața de elev (am un prieten , în vîrstă de aproape 40 de ani, al cărui coșmar veșnic este „ascultatul", la tablă, la matematică, lucru pe care îl visează și acum, după mai bine de 20 de ani). Dar s-ar putea să nu fie așa. Un lucru care ar fi și mai grav. Pentru că în această situație, a doua afirmație facută: **„NU AU CE FACE"** se transformă într-un adevăr. Adică. Și **Mioara Negulescu** și **Doru Pruteanu**, plictisindu-se cît e ziua de lungă, din lipsă de preocupări intelectuale, „vînează greșeli". Asta este și mai grav, pentru că într-un asemenea caz sînt de-a dreptul perverși. În alte vremuri (știți dumneavoastră care) ar fi fost puși la muncă cu silă: doamna/domnișoara să traducă SF anglo-saxon (adică să-i ia „pîinea" lui **Mihai-Dan Pavelescu**) iar domnul să organizeze cenacluri, consfătuiri și concursuri (cum a mai organizat).

Continuînd încercarea de profil psihomotivațional (parcă așa se numește „la pedagogie" domnilor profesori?) a celor doi, apare o dilemă: în ce condiții au scris dînșii cele două scrisori? Sînt doi colerici, spirite extrovertite, care au făcut adevărate crize de nervi la văzul tuturor greșelilor semnalate prin paginile **JSF-ului**? Sau sînt doi bieți oameni care duc lipsă de inspirație și atunci cînd prind cîte o idee trag de ea și o transformă din țîndar în armăsar.

Parțial cele două cadre didactice au dreptate în afirmațiile făcute în cele două scrisori pe care le-au trimis deschise la **redacția JSF** (cel puțin așa am înțeles eu). Ce deranjează este sita de 0.005 mm a ciurului prin care au trecut textele lecturate, dînd apoi cu bîta și în autori și în redactori. **Mioara Negulescu** nu-l cunoaște pe **Matei Donea**, și nu știe (probabil nici nu bănuie) condițiile extrem de dure în care acesta trăiește (și pe care nu le doresc nici pentru cei mai vajnici dușmani ai dînsei). Poate acestea nu sînt o scuză, dar sînt o cauză obiectivă care trebuie introdusă în calcul. Și dacă este să vă „disec" și eu textul dumneavoastră, stimată doamnă/domnișoară, nu prea atinge nici acesta perfecțiunea. Ziceți, la un moment dat: (Păi dacă e *„părinte"*, ce rost mai are *„adeptul"*) referitor la afirmația lui **Matei Donea**: *„adept și părinte al genului cyberpunk"*. Păi eu unul nu văd nici o greșeală aici, de exemplu și eu pot fi părinte (adică tătic) fără să fiu adeptul ideii (înțelegeți ce vreau să spun, nu?! Ca să nu mai intrăm în complicata relație dragoste/paternitate, inclusiv legislația anexă), sau mai puțin vulgar și mai aproape de profilul SF al revistei noastre: și **Huxley** a scris un excelent roman-SF **„Cea mai bună dintre lumi"** (o contra-utopie=distopie), dar n-a fost adeptul acestei idei niciodată.

Dar să fiu politicos, și să o las pe doamna/domnișoara în pace și să ne ocupăm nițel de domnul **Pruteanu**, care este „de-al nostru" (adică fan) și pe deasupra, „excentric" și „excesiv". Părerea mea despre dînsul ar fi cam următoarea...

Cînd faci niște afirmații atît de grave, cum face dînsul, textul trebuie să fie perfect scris și un monument de elocință, astfel încît toți „agramații" și „neavenitii" genului să amuțească într-un dublu efect al lecturării: uimire/admirație. Și dom' profesor ce face: își începe scrisoarea cu formula **„Domnule"**. Care domn? Adrian Bănuță? Dacă este vorba despre el (ca redactor șef), este un gest cumplit de nepoliteță să nu-i treci numele. În definitiv poți să pronunți cuvîntul „domnule" într-o gamă infinită de tonuri, unele care să semene chiar cu o înjurătură. Mai apoi, Adrian Bănuță nu scrie singur toată revista (nici măcar nu o redactează toată), că nu-i Mafalda, mai corect ar fi fost poate, clasicul **„Stimată redacție"** (dacă scrisoarea este redactată de o persoană supărată sau foarte străină), sau **„Dragi prieteni"** (pentru că în fond ne cunoaștem în această mică lume a fandomului). Și pentru a încheia acest punct: fanii francezi își încep corespondența cu un invariabil „Bonjour".

Apoi zice: *„... JSF, săptămînal, Supernova, suplimenî săptămînal al unui cotidian din Iași, și Anticipația."* Eu aș zice că mai corect ar fi fost: **„Jurnalul SF"** în loc de JSF, dacă vrem să facem o enumerare precisă și clară, și în definitiv ați uitat să ne specificați ce este **„Anticipația"** (almanahul?). În continuare afirmați cu un oarecare dispreț că **„Supernova"** (ca și alte publicații SF cu o „existență neconcludentă") este o „publicație locală, propusată de ambiții la fel de locale". Adică cum, dacă eu locuiesc în Tulcea nu am în mine decît o ambiție locală? Mă îndoiesc că **„Supernova"** este o simplă publicație locală, ea circulă de mult prin fandomul românesc și așteaptă colaborări de la toți fanii SF (și eu am primit o asemenea invitație, și am să-i dau curs pentru că sînt băieți simpatici). Sau dacă ideea acestei fraze era alta, revenim atunci la problema clarității în exprimare și alte lipsuri pe care dumneavoastră le semnalați la alții.

Apoi ziceți *„... reguli minimale de scriere... contraexemplu oferit de editor: proastă corectură, punctuație și silabe eronat stabilite, etc."* Haida-ha, mai scăpăm și noi cîte o virgulă, mai punem cîte una în plus între subiect și predicat, dar părerea mea este că *„regulile minimale de scriere"* le respectăm: adică de la stînga la dreapta, propoziția începe cu literă mare, ect. Iar referirea la editori, adică Adrian și Ionuț Bănuță este aiurea. Dumneavoastră ați încercat să editați un săptămînal SF de 16 pagini scrise mărunțel? Plouă, ninge, ai chef, nu prea ai, citești zi și noapte tot felul de texte primite la redacție pe care apoi le redactezi în grabă pe PC, pentru a te încadra în timpul tipografiei, furi o dată pe an o săptămînă pe **Atlantykron**, dar „tragi" înainte sau după un număr dublu de 32 de pagini, ca să fii în „orar" cu numărul de apariții; cîți cunosc această față a „Jurnalului SF". Ca să nu mai vorbim de presiunea financiară a patronilor și distribuția tirajului. Eu unul am încercat așa ceva: o pagină SF într-un ziar local. A mers 5 săptămîni, după care am obosit și mi-am zis: **„Să-i ia dracu cu ziarul lor, și așa nu plătesc mai nimic!"** Dacă ar reacționa la fel redactorii **JSF-ului** și **„Supernovei"**, unde ne-am mai publica scrisorile deschise? Răspunsul dumneavoastră trebuie să fie ceva de genul: „un risc asumat". Așa zic și eu. Dar nu cereți „puritate" unui săptămînal. Dacă o doriți, editați dumneavoastră unul.

„Jurnalul SF" are defecte, ca orice altă publicație, asta trebuie recunoscut. De asemenea o serie de scrisori deschise, ca cea semnată de dumneavoastră, probabil vor ajuta la îndepărtarea unora dintre ele. Dar de aici, pînă la a considera cele două publicații, mai sus amintite, ca adevărate „molime" care aduc în fandom estetica urîtului (punctul „d" al intervenției dv.), o ideologie confuză (punctul „e"), vedete false (punctul „f") distanța este mare și denotă lipsa de echilibru în afirmații.

Oricum avem nevoie printre noi și de asemenea cerberi care să păzească această fată mare care este literatura SF de tot felul de violatori, toată chestia este să nu-i lăsam să muște prea tare și de unde nu trebuie, pentru că altfel riscăm să ne rămînă domnișoara (literatura SF) fată bătrînă, și să-i gonim pe toți pretendenții (fanii), pe motive că sînt prea urîți sau săraci (cu duhul).

Înainte de a încheia, scuze doamnei/domnișoarei **Negulescu** și domnului **Pruteanu** dacă unele afirmații au depășit limitele bunului simț, dar a fost un risc pe are dînșii și l-au asumat din momentul în care și-au redactat scrisorile deschise. Drept dovadă că nu a fost un atac la persoană, ci unul pur sportiv, la proxima întîlnire (propun aniversarea numărului 100 al **JSF-ului**), domnului **Pruteanu** îi ofer o bere iar doamnei/domnișoarei **Negulescu** două variante: 1) dacă are sub 35 de ani și nu-i căsătorită, o cafea; 2) dacă nu îndeplinește condițiile de la punctul 1, atunci îi ofer o garoafă albă.

Nicolae C. Ariton 15

DA SAIN

LUCIAN DĂNILĂ
ADRIAN BĂNUŢĂ

„ Vouă celor ce n-aţi zburat niciodată "

Măcar de-ar exista un viitor! Ceva care să oprească plutirea asta absurdă . E frig. Vîntul îmi muşcă aripile şi rîde. Idiotule, îi strig şi m-arunc în albastru.
şi dacă tot ce-am iubi ar muri nu-i aşa că atunci ura ar fi cea mai mare dovadă a iubirii

Măcar de-ar exista un viitor!
Ceva care să oprească plutirea asta absurdă. Idiotule îi strig vîntului şi m-arunc în albastru.
Şi parcă nu o fac pentru prima dată.
mă uit la mîinile mele şi nu sînt la fel

M-am săturat de zbor, de similitudinea fiecărei mişcări. M-am săturat de limite şi nouri pufoşi !
cine dacă-ai striga te-ar auzi din cetele îngerilor

Cobor în cercuri concentrice jos, tot mai jos, cuprins de bucuria adîncurilor.
păsările căzute-n înalt stau să moară şi n-am alb pentru ele

LUMINA. SPERANŢA. CĂDEREA.
de cîte ori vreau să renunţ la zbor
vine cineva şi-mi aduce alt cer
mai înalt şi mai albastru